

บทที่ ๖

การวิเคราะห์ผลการวิจัย

ในบทนี้เป็นการวิเคราะห์ผลการวิจัยที่ครอบคลุม เทคนิคและการให้บริการ
แก่มูลนิธิพัฒนาอ้อมที่มีอยู่ในประเทศไทยในปัจจุบันที่จัดบริการโดยหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชน
รวมทั้งจะวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคในการจัดบริการแต่ละประเภท พร้อมทั้งได้เสนอแนะ
แนวทางในการปรับปรุงประสิทธิภาพการให้บริการให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของประเทศไทย
ด้วย ในการเสนอผลการวิจัยได้จัดทำในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย

ในเบื้องต้นจำเป็นที่จะต้องทราบถึงประเภทต่าง ๆ ของการบริการที่จัดให้
แก่มูลนิธิพัฒนาอ้อมในประเทศไทยว่ามีรายละเอียดอย่างไรบ้าง

ตารางที่ ๑

แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับประเภทต่าง ๆ ของการบริการที่จัดบริการแก่บุคคลปัญญาอ่อน

ประเภทของการบริการ	สถานสงเคราะห์				หมายเหตุ
	รัฐบาล *		เอกชน **		
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	
การบริการให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ	/		/		
การบริการให้คนช่วย เหลือภายในบ้าน		/		/	
การบริการ เยี่ยมบ้าน	/		/		
การบริการ เพื่อป้องกันภาวะปัญญาอ่อน	/		/		
การบริการฟื้นฟูอาชีพ	/		/		
การให้บริการ เด็กปัญญาอ่อนที่เป็นทารก	/		/		
การแนะนำชี้แจงให้ผู้ปกครอง เข้าใจภาวะ - ความเป็นปัญญาอ่อน	/		/		
การบริการแก้ปัญหาบุคคลปัญญาอ่อนในด้านกฎหมาย	/		/		
การขอความช่วยเหลือ ให้แก่บุคคลปัญญาอ่อนจาก หน่วยงานอื่น เพิ่มเติม	/		/		
การบริการคนใช้ปัญญาอ่อนที่มาจากหน่วยงานของ - กรมประชาสงเคราะห์	/		/		
การบริการให้การ เลี้ยงดูเด็กกลางวัน	/		/		
การบริการจัดให้ เด็กได้มีบ้านอยู่	/			/	
การบริการวางแผนครอบครัว	/		/		
การบริการฟื้นฟูด้านการศึกษา	/		/		
การบริการสวัสดิภาพทั่วไป	/		/		
การฝาก เด็กปัญญาอ่อน เข้าทำงาน	/		/		

* หน่วยงานรัฐบาลได้แก่ โรงพยาบาลปัญญาอ่อน, กรมการศึกษาพิเศษ, สถานสงเคราะห์ เด็กปัญญาอ่อน และพิการทางสมอง

** หน่วยงานเอกชนได้แก่โรงเรียนปัญญาพิการ, สมาคมผู้ปกครอง เด็กปัญญาอ่อน

จากตารางที่ ๑ พบว่าสถานสงเคราะห์ทั้งของหน่วยงานรัฐบาลและ เอกชน มีการให้บริการหลายประเภท เช่น การแนะนำชี้แจงให้ผู้ปกครอง เข้าใจภาวะความเป็นปัญหาอ่อน การบริการฟื้นฟูอาชีพ การบริการให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ การบริการเพื่อป้องกันภาวะ ปัญหาอ่อน การบริการฟื้นฟูการศึกษา แต่มีบริการบางประเภทที่สถานสงเคราะห์ เอกชนยังไม่สามารถ จัดทำได้ เนื่องจากยังขาดแคลนบุคลากร เช่น การบริการจัดให้เด็กได้มีบ้านอยู่ และมีบริการของ รัฐบาลบางประเภทที่การให้บริการยังอยู่ในขอบเขตจำกัด เพราะขาดแคลนงบประมาณ เช่น การจัดบริการให้เด็กได้มีบ้านอยู่ การบริการให้คนช่วยเหลือภายในบ้าน และการบริการเด็ก ปัญหาอ่อนที่เป็นทารก เป็นต้น

ตารางที่ ๒

แสดงการบริการที่จำเป็นสำหรับบุคคลปัญญาอ่อน

การบริการ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม	
	รัฐบาล		เอกชน			
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การบริการเพื่อป้องกันภาวะปัญญาอ่อน	๓๒	๓๕.๑	๑๔	๓๖.๘	๔๖	๓๕.๖
การแนะนำชี้แจงให้ผู้ปกครองเข้าใจภาวะ ความเป็นปัญญาอ่อน	๒๒	๒๔.๑	๕	๒๓.๗	๒๗	๒๔.๐
การบริการฟื้นฟูด้านอาชีพ	๑๗	๑๘.๗	๗	๑๘.๔	๒๔	๑๘.๖
การบริการฟื้นฟูด้านการศึกษา	๕	๕.๕	๕	๑๓.๑	๑๐	๗.๖
การฝากเด็กปัญญาอ่อนเข้าทำงาน	๑๑	๑๒.๐	๓	๗.๘	๑๔	๑๐.๕
รวม	๕๑	๑๐๐	๓๘	๑๐๐	๘๙	๑๐๐

สำหรับการบริการที่เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ทั้งฝ่ายรัฐบาลและเอกชน

มีความเห็นว่าการบริการที่จำเป็นมากต่อบุคคลปัญญาอ่อนได้แก่การบริการเพื่อป้องกันภาวะปัญญาอ่อน ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๕.๖ ทั้งหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนต่างก็มองเห็นความสำคัญของการป้องกันภาวะปัญญาอ่อนเป็นลำดับแรก และความคิดเห็นใกล้เคียงกันมากคือจากเจ้าหน้าที่หน่วยงานเอกชนร้อยละ ๓๖.๘ และจากเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลร้อยละ ๓๕.๑

ส่วนการบริการที่มีความจำเป็นสำหรับบุคคลปัญญาอ่อนลำดับรองลงมาก็คือการแนะนำชี้แจงให้ผู้ปกครองเข้าใจภาวะความเป็นปัญญาอ่อนซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๔.๐ และความคิดเห็น

ของเจ้าหน้าที่ทั้งหน่วยงาน เอกชนและรัฐบาลมีความเห็นไม่แตกต่างกันมากนักคือร้อยละ ๒๓.๗ และ ๒๔.๑ ตามลำดับ

สำหรับการบริการที่เจ้าหน้าที่ที่มีความเห็นว่ามีควมจำเป็นในลำดับสามคือ การบริการฟื้นฟูด้านอาชีพซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๑๘.๖ รองลงมาคือ การแนะนำชี้แจงให้ผู้ปกครองเข้าใจภาวะความเป็นปัญหาอ่อนและการบริการเพื่อป้องกันภาวะปัญหาอ่อน

ส่วนการบริการฟื้นฟูการศึกษาและการฝากเด็กปัญหาอ่อนเข้าทำงานมีความสำคัญเป็นลำดับต่อมา ซึ่งมีความจำเป็นเท่า ๆ กัน คือร้อยละ ๑๐.๔ เมื่อเปรียบเทียบจะเห็นว่าเจ้าหน้าที่หน่วยงานเอกชนให้ความสำคัญต่อการฟื้นฟูการศึกษามากกว่าหน่วยงานรัฐบาลคือร้อยละ ๑๓.๑ ส่วนหน่วยงานรัฐบาลมีเพียง ๔.๔ แต่สำหรับการฝากเด็กปัญหาอ่อนเข้าทำงานนั้น หน่วยงานรัฐบาลเห็นว่ามีควมจำเป็นมากกว่าหน่วยงานเอกชนคือร้อยละ ๑๒.๐ ส่วนหน่วยงานเอกชนร้อยละ ๗.๔

สรุปได้ว่าการบริการที่จำเป็นมากสำหรับบุคคลปัญหาอ่อนตามความเห็นของเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ทั้งของรัฐบาลและเอกชนคือการบริการเพื่อป้องกันภาวะปัญหาอ่อน ส่วนการบริการที่มีความจำเป็นรองลงมาคือการชี้แจงให้ผู้ปกครองเข้าใจภาวะความเป็นปัญหาอ่อน และการบริการที่มีความจำเป็นลำดับสามคือการฟื้นฟูอาชีพ ส่วนการบริการที่มีความสำคัญเป็นอันดับที่สี่และห้าซึ่งมีความจำเป็นเท่ากันคือการบริการฟื้นฟูการศึกษาและการฝากเด็กปัญหาอ่อนเข้าทำงาน แต่สำหรับการฟื้นฟูการศึกษานั้นจะพบว่า เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเอกชนเห็นว่ามีควมจำเป็นมากกว่าเจ้าหน้าที่ทางหน่วยงานรัฐบาลถึงร้อยละ ๓.๒ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าหน่วยงานของเอกชนได้จัดการบริการที่เน้นหนักด้านการศึกษามากกว่าหน่วยงานของรัฐบาล ส่วนการฝากเด็กปัญหาอ่อนเข้าทำงานนั้นพบว่าเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลได้แสดงถึงความสำคัญของการบริการนี้มากกว่าเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเอกชนถึงร้อยละ ๔.๑

ตารางที่ ๓

แสดงการบริการที่ควรจัดให้แก่บุคคลปัญญาอ่อน เป็นอย่างยิ่งแต่ทางสถานสงเคราะห์ให้บริการได้จำกัด

การบริการที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง แต่ทางสถานสงเคราะห์ยังให้บริการได้จำกัด	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%		
การบริการให้บุคคลปัญญาอ่อนได้มีบ้านอยู่	๒๔	๒๑.๒	๔	๒๓.๑	๓๗	๒๑.๖
การบริการให้คนช่วย เหลือภายในบ้าน	๒๗	๒๐.๔	๔	๒๓.๑	๓๑	๒๑.๑
การบริการช่วย เหลือบุคคลปัญญาอ่อนที่เป็น ทารก	๔๔	๓๓.๓	๑๐	๒๕.๖	๕๔	๓๑.๖
การบริการให้การเลี้ยงดูเด็กกลางวัน	๒๐	๑๕.๑	๗	๑๗.๔	๒๗	๑๕.๘
อื่น ๆ	๑๓	๙.๘	๔	๑๐.๒	๑๗	๙.๙
รวม	๒๓๒	๑๐๐	๓๔	๑๐๐	๒๗๗	๑๐๐

สำหรับการบริการที่ควรจัดแต่ขณะนี้ทางหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนยังไม่สามารถจัดได้มากเท่าที่ควรคือ การบริการช่วย เหลือบุคคลปัญญาอ่อนที่เป็นทารกซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๑.๖ เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างหน่วยงานรัฐบาลและหน่วยงานเอกชนจะมีความแตกต่างกันคือร้อยละ ๓๓.๓ และร้อยละ ๒๕.๖ ตามลำดับ

ส่วนการบริการที่ควรจัดในอันดับต่อมาคือการบริการให้บุคคลปัญหาอ่อนได้มีบ้านอยู่ และการบริการให้การช่วยเหลือภายในบ้านซึ่งมีร้อยละ ๒๑.๖ และ ร้อยละ ๒๑.๑ ตามลำดับ สำหรับการบริการที่ควรจัดเป็นอันดับสุดท้ายคือ การบริการให้ การเลี้ยงดูเด็กกลางวันซึ่งมีร้อยละ ๑๕.๘

สรุป จากการศึกษาที่เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนให้ความเห็นว่าการบริการช่วยเหลือบุคคลปัญหาอ่อนที่เป็นทารกเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มองเห็นว่า เมื่อเราได้ช่วยเหลือบุคคลปัญหาอ่อนตั้งแต่วัยทารกไม่ว่าจะเป็นด้านการรักษาพยาบาลหรือกายภาพบำบัดแล้ว ทารกที่เป็นปัญหาอ่อนอาจจะมีการทุเลาลงได้ โดยเฉพาะปัญหาอ่อนที่มีปัญหาทางร่างกายอยู่ด้วย เช่นลำตัวอ่อนปวกเปียก เป็นต้น สำหรับการช่วยเหลือบุคคลปัญหาอ่อนในวัยทารกที่ยังจัดการช่วยเหลือได้น้อยมาก เพราะยังขาดงบประมาณซึ่งมีจำนวนจำกัด (จากตารางที่ ๔)

ตารางที่ ๔

แสดงอุปสรรคในการดำเนินการให้บริการของสถานสงเคราะห์

อุปสรรคในการดำเนินการให้บริการ ของสถานสงเคราะห์	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม	
	รัฐบาล		เอกชน			
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ขาดผู้ที่มีความสามารถเฉพาะในการจัด บริการ	๓๘	๒๒.๒	๙	๒๑.๙	๔๗	๒๒.๕
งบประมาณจำนวนจำกัดไม่สามารถจัด- บริการเพิ่มขึ้นได้	๕๘	๓๔.๕	๑๒	๒๙.๒	๗๐	๓๓.๕
ปัจจุบันสถานสงเคราะห์ยังขาดแคลน - เจ้าหน้าที่อีกหลายด้าน	๔๑	๒๔.๔	๘	๑๙.๕	๔๙	๒๓.๔
เจ้าหน้าที่ไม่เข้าใจในการจัดบริการดีพอ	๒๒	๑๓.๑	๙	๒๑.๙	๓๑	๑๔.๙
อื่น ๆ	๙	๕.๓	๓	๗.๓	๑๒	๕.๗
รวม	๑๖๘	๑๐๐	๔๑	๑๐๐	๒๐๙	๑๐๐

จากตารางที่ ๔ พบว่าอุปสรรคที่ทำให้ทางสถานสงเคราะห์ทั้งของรัฐบาลและเอกชนไม่สามารถจัดการบริการบางอย่างได้ เช่น การบริการช่วยเหลือบุคคลปัญญาอ่อนที่เป็นทารก การบริการให้บุคคลปัญญาอ่อนได้มีบ้านอยู่ การบริการให้คนช่วยเหลือภายในบ้าน เป็นต้น นั้นมีอุปสรรคเนื่องมาจากปัญหาด้านงบประมาณที่มีจำนวนจำกัด ซึ่งเจ้าหน้าที่ทั้งหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนได้แสดงความคิดเห็นมากถึงร้อยละ ๓๓.๕ และเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างหน่วยงานรัฐบาลจะมีอุปสรรคด้านงบประมาณมากกว่าเอกชนถึงร้อยละ ๓๔.๕ และร้อยละ ๒๙.๒ ตามลำดับ ส่วนอุปสรรคที่เป็นปัญหาต่อมาก็คือการขาดแคลนเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีอัตราร้อยละ ๒๓.๔ และขาดผู้ที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน

ร้อยละ ๒๒.๕

สรุปการที่อุปสรรคด้านงบประมาณของหน่วยงานรัฐบาลมีมากกว่าหน่วยงานเอกชน อาจจะเป็นเพราะว่าทางหน่วยงานรัฐบาลนั้น การบริการได้มีการให้บริการหลายด้านและหลายแห่ง เช่นที่โรงพยาบาลปัญหาอ่อน และการบริการของกรมประชาสงเคราะห์พร้อมทั้งจำนวนบุคคลปัญหาอ่อน ในสถานสงเคราะห์ของรัฐบาลมีจำนวนมากกว่าในสถานสงเคราะห์ของหน่วยงานเอกชน เพราะ หน่วยงานเอกชนจะรับบุคคลปัญหาอ่อนในจำนวนจำกัดและมีกองทุน เป็นของตนเองคือมูลนิธิช่วยเหลือ บุคคลปัญหาอ่อนในพระบรมราชูปถัมภ์

ตารางที่ ๕

แสดงการช่วย เหลือขณะที่บุคคลปัญญาอ่อนอยู่ที่บ้าน (สำหรับรายที่ไม่ได้ เข้าเรียนในโรงเรียน) ความมี

การบริการสำหรับบุคคลปัญญาอ่อนที่อยู่ที่บ้าน	ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การ เยี่ยม เยียนให้คำแนะนำในการฝึกอบรม	๗๑	๓๖.๖	๘	๒๐.๕	๗๙	๓๓.๙	๑๔	๓๗.๘
การติดตามทราบการประกอบอาชีพ	๓๗	๑๙.๑	๑๕	๓๘.๕	๕๒	๒๒.๓	๘	๒๑.๖
การช่วย เหลือด้านยา	๓๒	๑๖.๕	๙	๒๓.๑	๔๑	๑๗.๖	๙	๒๔.๓
การแนะนำด้านการวางแผนครอบครัว	๕๓	๒๗.๓	๕	๑๒.๘	๕๘	๒๔.๙	๖	๑๖.๒
อื่น ๆ	๑	๐.๕	๒	๕.๑	๓	๑.๓	๐	๐.๐
รวม	๑๙๔	๑๐๐	๓๙	๑๐๐	๒๓๓	๑๐๐	๓๗	๑๐๐

การบริการสำหรับบุคคลปัญญาอ่อนที่อยู่ที่บ้าน (สำหรับรายที่ไม่ได้ เข้าโรงเรียน ซึ่งจัดให้บริการระดับสูงสุดคือการ เยี่ยม เยียนให้คำแนะนำในการฝึกอบรมโดยผู้ปกครองของบุคคล ปัญญาอ่อน เห็นว่ามีความจำเป็นมากกว่าหน่วยงานรัฐบาลและหน่วยงาน เอกชนคือร้อยละ ๓๗.๘, ๓๖.๖ และ ๒๐.๕ ตามลำดับ เพราะบุคคลปัญญาอ่อนรายที่อยู่ที่บ้านได้รับการช่วย เหลือในจำนวนจำกัด

สำหรับการบริการที่จัดรองลงมา หน่วยงานรัฐบาล, เอกชน และผู้ปกครองมีความ เห็นแตกต่างกันคือ หน่วยงานรัฐบาลและเอกชน เห็นว่าการแนะนำด้านการวางแผนครอบครัวมีความ สำคัญเป็นอันดับสอง ส่วนผู้ปกครอง เห็นว่าการช่วย เหลือด้านยามีความสำคัญรองจากการ เยี่ยมบ้าน

สรุป การเยี่ยมเยียนให้คำแนะนำในการฝึกอบรมแก่บุคคลปัญญาอ่อนขณะที่อยู่ที่บ้าน มีความจำเป็นมากเพราะ การฝึกอบรมให้บุคคลปัญญาอ่อนให้สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เช่น การรับประทานอาหาร การอาบน้ำ และการแต่งตัว เป็นต้น มีความสำคัญมากซึ่งจะช่วยผ่อนคลายภาระของผู้ปกครองได้มาก นอกจากนั้นการไปเยี่ยมเยียนที่บ้านยังช่วยให้ทราบถึงปัญหาและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัว เด็กหรือปัญหาภายในครอบครัวอีกด้วย

ตารางที่ ๖

แสดงถึงแนวทางและขอบเขตในการขยายการบริการของสถานสงเคราะห์

การขยายการบริการของสถานสงเคราะห์	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ขยายสถานสงเคราะห์ออกไปตามภูมิภาค	๖๔	๓๖.๕	๑๐	๒๕.๕	๗๔	๓๕.๕	๕	๓๒.๓
เพิ่มการบริการให้มากกว่าเดิม	๕๐	๒๘.๕	๘	๒๓.๕	๕๘	๒๗.๘	๗	๒๕.๕
การขยายการบริการไปในสถานสงเคราะห์ ประเภทอื่น	๓๓	๑๘.๘	๗	๒๐.๖	๔๐	๑๙.๑	๖	๒๒.๒
การปรับปรุงการบริการที่มีอยู่แล้วให้ทัดเทียม กับต่างประเทศ	๒๘	๑๖.๐	๕	๑๒.๕	๓๓	๑๖.๗	๕	๑๘.๕
อื่น	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐
รวม	๑๗๕	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๒๐๙	๑๐๐	๒๗	๑๐๐

การขยายการบริการของสถานสงเคราะห์ทั้งของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชน
พร้อมด้วยผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรขยายสถานสงเคราะห์ออกไปตามภูมิภาคซึ่งมีถึงร้อยละ
๓๕.๕ และ ๓๒.๓ เมื่อแบ่งตามหน่วยงานออกพิจารณาปรากฏว่าหน่วยงานรัฐบาลมีความต้องการ
มากกว่าหน่วยงานเอกชน และผู้ปกครองเล็กน้อยคือร้อยละ ๓๖.๕, ๒๕.๕ และ ๓๕.๕ ตามลำดับ
เพราะการขยายการบริการควร เริ่มจากหน่วยงานรัฐบาลก่อน

ส่วนการ เพิ่มบริการให้มากกว่า เดิมมีความสำคัญ เป็นอันดับรองลงมาซึ่งการบริการ
ที่ต้องการเพิ่ม เช่น การบริการบุคคลปัญญาอ่อนที่เป็นทารก การบริการให้คนช่วย เหลือภายในบ้าน

การบริการบ้านที่พักอาศัย เป็นต้น โดยหน่วยงานของรัฐบาลมีความต้องการมากกว่าหน่วยงานเอกชนเพียงเล็กน้อย

การขยายการบริการเพื่อช่วยเหลือบุคคลปัญญาอ่อนไปในสถานสงเคราะห์ประเภทอื่น มีความต้องการเป็นอันดับสามทั้งหน่วยงานรัฐบาล เอกชน และผู้ปกครอง มีความเห็นใกล้เคียงกัน สำหรับการขยายบริการไปในสถานสงเคราะห์ประเภทอื่นขณะนี้ยังไม่ค่อยมีความจำเป็นเท่าใดนัก เพราะถ้าในสถานสงเคราะห์ประเภทอื่นพบว่ามีบุคคลในสถานสงเคราะห์เป็นปัญญาอ่อนก็จะนำมาเข้ารับการบริการของสถานสงเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลปัญญาอ่อนโดยตรงและหลังจากรับบริการเสร็จแล้วก็นำกลับสู่สถานสงเคราะห์ที่ตนอยู่ตามเดิม

ตารางที่ ๗

แสดงลักษณะในการให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของบุคคลปัญญาอ่อน

ลักษณะของการให้คำปรึกษา	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%	จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%				
ควรให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลในสถาน- สงเคราะห์	๑๔	๑๔.๗	๒	๕.๗	๒๑	๑๓.๐	๔	๑๑.๘
ควรให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในสถานสง- เคราะห์	๓๔	๒๖.๘	๑๐	๒๘.๖	๔๔	๒๗.๑	๘	๒๓.๔
ควรให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลที่บ้านของ บุคคลปัญญาอ่อน	๑๕	๑๑.๘	๘	๒๒.๘	๒๓	๑๔.๒	๖	๑๗.๖
ควรให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลทั้งใน- สถานสงเคราะห์และที่บ้านของบุคคล- ปัญญาอ่อน	๕๘	๔๕.๖	๑๕	๔๒.๘	๗๓	๔๕.๑	๑๕	๔๔.๑
อื่น ๆ	๑	๐.๘	๐	๐.๐	๐	๐.๖	๑	๒.๙
รวม	๑๒๗	๑๐๐	๓๗	๑๐๐	๑๖๔	๑๐๐	๓๔	๑๐๐

การให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของบุคคลปัญญาอ่อนส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ของหน่วยงาน
รัฐบาลและเอกชนมีความเห็นว่า ควรให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลซึ่งสถานที่อาจจะ เป็นในสถานสงเคราะห์
หรือที่บ้านของบุคคลปัญญาอ่อนซึ่งมีถึงร้อยละ ๔๕.๑ โดยทั้งหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนมีความ
ใกล้เคียงกันมาก การให้คำปรึกษาควรเป็นแบบรายบุคคลเพราะปัญหาของแต่ละคนส่วนมากมีความ
แตกต่างกันออกไปและผู้ที่จะให้คำปรึกษาปัญหาภายในครอบครัวแก่ผู้ปกครองได้ดีคือนักสังคมสงเคราะห์
(จากตารางที่๘) รวมทั้งผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลทั้งในสถาน-
สงเคราะห์และที่บ้านของบุคคลปัญญาอ่อน

ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในสถานสงเคราะห์ที่มีความสำคัญเป็นอันดับรองลงมา ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗.๑ ทั้งหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนมีความเห็นใกล้เคียงกัน ส่วนผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ ๒๓.๕ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้เหมาะสมสำหรับสถานสงเคราะห์ที่มีนักสังคมสงเคราะห์จำนวนน้อย และให้คำปรึกษาโดยแยกปัญหาของผู้ปกครองที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันเข้าร่วมเป็นกลุ่ม ๆ

ตารางที่ ๘

แสดงความเห็นเกี่ยวกับบุคคลที่ควรให้คำปรึกษาปัญหาภายในครอบครัว

ผู้ที่จะให้คำปรึกษาปัญหาภายในครอบครัว ได้คือ	ความเห็นเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
แพทย์	๓๕	๑๙.๐	๘	๒๒.๘	๔๓	๑๘.๘	๗	๒๑.๒
นักสังคมสงเคราะห์	๗๕	๔๐.๗	๑๐	๒๘.๕	๘๕	๓๗.๑	๑๓	๓๙.๕
นักจิตวิทยา	๕๒	๒๖.๘	๙	๒๕.๗	๖๑	๒๖.๖	๘	๒๔.๒
ครู	๒๓	๑๒.๕	๗	๒๐.๐	๓๐	๑๓.๑	๕	๑๕.๒
อื่น ๆ	๙	๔.๙	๑	๒.๘	๑๐	๔.๕	๐	๐.๐
รวม	๑๘๔	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๑๓๙	๑๐๐	๓๓	๑๐๐

ตารางที่ ๔

แสดงประเภทของการช่วยเหลือด้านการเงินแก่ครอบครัวของบุคคลปัญญาอ่อน

การช่วยเหลือด้านการเงิน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ค่ายาของบุคคลปัญญาอ่อน	๕๓	๓๔.๒	๗	๒๓.๓	๖๐	๓๖.๔	๑๗	๔๗.๒
ค่าอาหารและค่าเดินทางในวันที่มาสถาน สงเคราะห์	๒๓	๑๗.๑	๘	๒๖.๗	๓๑	๑๘.๘	๖	๑๖.๗
ค่าข่าวสาร	๔๔	๓๕.๕	๑๐	๓๓.๓	๕๔	๓๕.๑	๔	๒๕.๐
ค่าเครื่องช่วยความพิการ	๗	๕.๒	๓	๑๐.๐	๑๐	๖.๑	๓	๘.๓
อื่น ๆ	๔	๒.๙	๒	๖.๖	๖	๓.๖	๑	๒.๗
รวม	๑๓๕	๑๐๐	๓๐	๑๐๐	๑๗๕	๑๐๐	๓๖	๑๐๐

ส่วนใหญ่ของการช่วยเหลือด้านการเงินแก่ครอบครัวของบุคคลปัญญาอ่อนจะออกมา
ในรูปของการช่วยเหลือด้านค่ายาของบุคคลปัญญาอ่อนซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๖.๔ ของจำนวนเจ้าหน้าที่และ
ร้อยละ ๔๗.๒ ของจำนวนผู้ปกครอง แต่ถ้าเปรียบเทียบทางหน่วยงานของรัฐบาลจะช่วยในด้านค่ายา
มากกว่าหน่วยงานของเอกชนร้อยละ ๑๕.๙ (๓๕.๕-๒๓.๓) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการบริการของหน่วย
งานรัฐบาลเน้นหนักทางด้านการรักษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพของบุคคลปัญญาอ่อน แต่หน่วยงานของ
เอกชนจะเน้นหนักด้านการฟื้นฟูการศึกษา

การช่วยค่าข่าวสารจะเป็นอันดับความสำคัญรองลงมาคือร้อยละ ๓๕.๑ ทั้งหน่วยงาน
เอกชนและรัฐบาลมีความเห็นใกล้เคียงกัน แต่ผู้ปกครองมีความเห็นร้อยละ ๒๕.๐

ตารางที่ ๑๐

แสดงสภาพการบริการสวัสดิการแก่บุคคลปัญหาอ่อน

การให้สวัสดิการแก่บุคคลปัญหาอ่อนมีสภาพ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ยังไม่เพียงพอแก่จำนวนบุคคลปัญหาอ่อน เพียงพอแล้ว	๓๐	๒๕.๐	๔	๓๗.๕	๓๔	๒๗.๒	๗	๑๘.๕
ต้องช่วยเหลือให้ดียิ่งขึ้นด้วยการปรับปรุง	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๑	๒.๗
ยังต้องอาศัยความช่วยเหลือในด้านสวัสดิ- การจากหน่วยงานอื่น ๆ	๓๔	๓๑.๖	๖	๒๕.๐	๔๔	๓๐.๖	๔	๒๔.๓
อื่น ๆ	๔๑	๔๒.๕	๘	๓๓.๓	๔๙	๔๐.๘	๑๖	๔๓.๒
รวม	๑๒๐	๑๐๐	๒๘	๑๐๐	๑๔๔	๑๐๐	๓๗	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๐ พบว่าสภาพการบริการสวัสดิการแก่บุคคลปัญหาอ่อนในขณะนี้ยังต้องอาศัยความช่วยเหลือด้านสวัสดิการจากหน่วยงานอื่น ๆ เพิ่มเติม โดยเจ้าหน้าที่ทั้งของรัฐบาลและเอกชน ได้แสดงความเห็นว่ามีคามจำเป็นถึงร้อยละ ๔๐.๘ และผู้ปกครองของบุคคลปัญหาอ่อนร้อยละ ๔๓.๒ ซึ่งอาจเป็น เพราะหน่วยงานทั้งของรัฐบาลและเอกชนยังมีงบประมาณที่อยู่ในจำนวนจำกัด (ตามตารางที่ ๔)

ตารางที่ ๑๑
แสดงปัจจัยที่จะช่วยให้การ เยี่ยมบ้านได้ผลดี

การ เยี่ยมบ้านจะให้ ได้ผลดีขึ้นอยู่กับปัจจัย	ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน				จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%		
ต้องทำตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้	๓๓	๑๗.๓	๕	๑๘.๕	๓๘	๑๗.๕	๕	๑๒.๑
ต้องอาศัยความร่วมมือของผู้ปกครองในการให้ ข้อเท็จจริง	๖๗	๓๕.๐	๙	๓๓.๓	๗๖	๓๕.๙	๑๕	๔๕.๕
นักสังคมสงเคราะห์ต้องอุทิศตนมีความอดทน เป็นพิเศษ	๔๘	๒๕.๑	๘	๒๙.๖	๕๖	๒๕.๗	๘	๒๔.๒
เจ้าหน้าที่ต้องมีเวลาเพียงพอที่จะให้กับ ครอบครัว	๕๖	๒๒.๐	๕	๑๕.๘	๕๖	๒๑.๑	๖	๑๘.๒
อื่น ๆ	๑	๐.๕	๑	๓.๗	๒	๐.๙	๐	๐.๐
รวม	๑๙๑	๑๐๐	๒๗	๑๐๐	๒๑๘	๑๐๐	๓๓	๑๐๐

สำหรับปัจจัยที่จะช่วยให้การ เยี่ยมบ้านได้ผลดีทั้งหน่วยงานรัฐบาลและ เอกชนคือ
ต้องอาศัยความร่วมมือของผู้ปกครองในการให้ข้อเท็จจริงซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๕.๙ และทั้งสองหน่วยงาน
มีความเห็นใกล้เคียงกัน ส่วนผู้ปกครองได้เห็นด้วยกับการให้ข้อเท็จจริงถึงร้อยละ ๔๕.๕ การให้ความ
ร่วมมือของผู้ปกครองนับว่ามีความจำเป็นมากที่สุด เพราะผู้ปกครอง เป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับ เด็กปัญหาอ่อน
มากที่สุด

ส่วนปัจจัยรองลงมาคือนักสังคมสงเคราะห์ต้องอุทิศตนให้มีความอดทนเป็นพิเศษ โดยมีถึงร้อยละ ๒๕.๗ ของจำนวนเจ้าหน้าที่ และผู้ปกครองร้อยละ ๕๔.๖ แต่อย่างไรก็ตาม ในการเยี่ยมบ้านก็ยังมีปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยคือ นักสังคมสงเคราะห์ที่มีจำนวนน้อยไม่อาจไปเยี่ยมได้บ่อยครั้ง (ตามตารางที่ ๑๒) รองลงมาคือครอบครัวของบุคคลปัญหาส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีเวลาและแจ้งที่อยู่ไว้ไม่ชัดเจน

ตารางที่ ๑๒
แสดงปัญหาที่พบบ่อยในการเยี่ยมบ้าน

ปัญหาในการเยี่ยมบ้าน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ครอบครัวบุคคลปัญหาอ่อนไม่มีเวลาที่จะให้ เจ้าหน้าที่สอบถาม	๔๔	๒๗.๖	๘	๒๕.๘	๕๒	๒๗.๔	๘	๒๓.๑
ครอบครัวของบุคคลปัญหาอ่อนแฉงที่อยู่ไว้ ไม่ชัดเจนทำให้ลำบากในการหาบ้าน	๔๑	๒๕.๘	๗	๒๒.๖	๔๘	๒๕.๗	๘	๒๐.๕
ครอบครัวของบุคคลปัญหาอ่อนไม่ยอมให้ ไปเยี่ยมบ่อย ๆ	๑๙	๑๑.๙	๕	๑๖.๑	๒๔	๑๒.๖	๕	๑๒.๘
นักสังคมสงเคราะห์มีจำนวนน้อยไม่อาจไป เยี่ยมได้บ่อยครั้ง	๕๐	๓๑.๔	๑๐	๓๒.๒	๖๐	๓๑.๖	๑๖	๔๑.๐
อื่น ๆ	๕	๓.๑	๑	๓.๒	๖	๓.๑	๑	๒.๕
รวม	๑๕๙	๑๐๐	๓๑	๑๐๐	๑๙๐	๑๐๐	๓๙	๑๐๐

ตารางที่ ๑๓

แสดงปัญหาในการบริการรักษาพยาบาล

บริการรักษาพยาบาลมักจะพบปัญหา	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ผู้ปกครองส่วนใหญ่คิดว่าปัญหาอ่อนสามารถ รักษาให้หายได้	๗๑	๔๐.๐	๔	๓๓.๓	๘๐	๔๐.๐	๑๕	๔๔.๑
ผู้ปกครองไม่มาพบแพทย์ตามนัด	๕๕	๓๑.๒	๗	๒๕.๘	๖๑	๓๐.๕	๑๐	๒๙.๔
ยาที่ใช้รักษามีราคาแพง	๕	๕.๒	๓	๑๑.๑	๑๒	๖.๐	๒	๕.๘
เจ้าหน้าที่ให้การบริการมีจำนวนจำกัด	๓๖	๒๐.๘	๘	๒๙.๖	๔๔	๒๒.๐	๖	๑๗.๖
อื่น ๆ	๓	๑.๗	๐	๐.๐	๓	๑.๕	๑	๒.๙
รวม	๑๘๓	๑๐๐	๒๗	๑๐๐	๒๒๐	๑๐๐	๓๔	๑๐๐

ในการรักษาพยาบาลแก่บุคคลปัญหาอ่อนมักจะพบปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองส่วนใหญ่
คิดว่าปัญหาอ่อนสามารถรักษาให้หายได้ โดยหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนแสดงความเห็นน้อยกว่า
ผู้ปกครองคือร้อยละ ๔๔.๑ และ ร้อยละ ๔๐.๐ อาจเป็นเพราะว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความรู้และเข้าใจ
เกี่ยวกับปัญหาอ่อนในระดับต่ำ

ปัญหาอันดับต่อมาคือ ผู้ปกครองไม่มาพบแพทย์ตามนัดไว้ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๐.๕ ของ
ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๒๕.๘ ของความเห็นผู้ปกครอง โดยที่หน่วยงานรัฐบาลแสดง
ความคิดเห็นมากกว่าหน่วยงานเอกชนเช่นกัน เพราะหน่วยงานรัฐบาลเน้นด้านการรักษาพยาบาลมากกว่า
หน่วยงานเอกชน ส่วนปัญหาที่ว่ายาที่ใช้รักษามีราคาแพงนั้นมีจำนวนน้อยมาก

ตารางที่ ๑๔

แสดงความคิดเห็นในการช่วยเหลือด้านการศึกษาและอาชีพ

การให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษา และอาชีพ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%	จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%				
การให้การช่วยเหลือด้านการศึกษาและ ชีพแก่บุคคลปัญญาอ่อนทุกระดับ	๓๔	๑๙.๖	๗	๒๐.๐	๔๑	๑๙.๓	๗	๑๙.๕
การช่วยเหลือด้านอาชีพมีความจำเป็นมาก ในวัยหนุ่มสาว เพื่อให้บุคคลปัญญาอ่อนได้มี งานทำ	๔๙	๒๘.๓	๘	๒๒.๘	๕๗	๒๖.๕	๙	๒๕.๐
ควรมีการขยายการช่วยเหลือการศึกษา และอาชีพให้เพียงพอแก่จำนวนบุคคลปัญญา อ่อน	๓๒	๑๘.๕	๖	๑๗.๑	๓๘	๑๗.๕	๔	๑๓.๘
การช่วยเหลือด้านการศึกษาและอาชีพควร ให้ตลอดไปจนบุคคลปัญญาอ่อนสามารถนำไป ใช้ในชีวิตประจำวันได้	๔๙	๓๐.๘	๑๒	๓๔.๓	๖๗	๓๓.๕	๑๔	๓๘.๙
อื่นๆ	๓	๑.๗	๒	๕.๗	๕	๒.๕	๑	๒.๗
รวม	๑๖๓	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๑๙๘	๑๐๐	๓๖	๑๐๐

จากความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่และผู้ปกครองในด้านการช่วยเหลือด้านการศึกษาและ
ด้านอาชีพพบว่า เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เห็นว่าการช่วยเหลือด้านการศึกษาและอาชีพควรให้ตลอดไปจนกว่า
บุคคลปัญญาอ่อนจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๓.๕ และร้อยละ ๓๘.๕ โดย
ทั้งหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนมีความเห็นใกล้เคียงกัน

สำหรับการช่วยเหลือด้านอาชีพมีความจำเป็นมากในวัยหนุ่มสาว เพื่อให้บุคคลปัญญาอ่อน
ได้มีงานทำ ซึ่งเป็นความสำคัญอันดับสองมีถึงร้อยละ ๒๖.๕ ของความเห็นเจ้าหน้าที่ และร้อยละ
๒๕.๐ ของความเห็นผู้ปกครอง

ตารางที่ ๑๕

แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนแบบอยู่ประจำและไปกลับ

ความคิดเห็นของการเรียนประจำ และไปกลับ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
แบบประจำจะได้ผลดีกว่าเพราะสามารถฝึก ให้รู้ระเบียบต่าง ๆ ได้มาก	๓๓	๓๔.๐	๑๓	๔๐.๖	๔๖	๓๔.๖	๑๓	๓๖.๑
แบบไปกลับดีกว่าเพราะจะได้ใกล้ชิดกับ ผู้ปกครอง	๒๔	๒๕.๗	๗	๒๑.๘	๓๒	๒๕.๒	๑๐	๒๗.๘
ทั้งแบบประจำและไปกลับจะได้ผลเท่ากัน	๔	๔.๒	๔	๑๒.๕	๑๓	๑๐.๒	๔	๑๑.๑
ควรจัดให้มีทั้งประจำและไปกลับผสมกัน	๒๒	๒๒.๗	๖	๑๘.๗	๒๘	๒๒.๑	๘	๒๒.๒
อื่น ๆ	๘	๘.๒	๒	๖.๓	๑๐	๗.๙	๑	๒.๘
รวม	๘๗	๑๐๐	๓๒	๑๐๐	๑๒๙	๑๐๐	๓๖	๑๐๐

สำหรับการบริการด้านการศึกษาโดยเฉพาะการเรียนแบบประจำ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่และผู้ปกครองมีความเห็นว่าควรจัดแบบประจำซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๔.๖ และ ๓๖.๑ เพราะแบบประจำช่วยให้การพัฒนาการช่วยเหลือตนเองและการเรียนเร็ว (ตารางที่ ๑๖) โดยหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนมีความเห็นแตกต่างกันเล็กน้อย คือหน่วยงานเอกชนมีความต้องการให้เด็กอยู่ประจำมากกว่าหน่วยงานรัฐบาล เพราะหน่วยงานเอกชนไม่ได้จัดให้เด็กได้อยู่ประจำ

อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นการเรียนแบบประจำหรือไปกลับนั้นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการจัดชั้นเรียนคือ จะต้องให้สัมพันธ์กับระดับสติปัญญาของเด็กคือจัดเด็กตามเกณฑ์ภาคเขาวนที่มีระดับใกล้เคียงกันที่สุดอยู่ในชั้นเดียวกัน (ตารางที่ ๑๗) และครูที่จะสอนบุคคลปัญญาอ่อนควรจะมีความรู้ด้านเทคนิคในการสอนบุคคลพิการ (ดูตารางที่ ๑๘)

ตารางที่ ๑๖

แสดงผลการเรียนที่นักเรียนปีญาอ่อนเรียนโดยอยู่ประจำในสถานสงเคราะห์

ผลของการเรียนอยู่ประจำในสถาน - สงเคราะห์	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ทำให้การพัฒนาด้านการช่วยเหลือตนเอง และการเรียนเป็นไป得更เร็ว	๔๖	๓๘.๓	๑๑	๓๒.๓	๕๗	๓๗.๐	๑๓	๓๒.๕
การช่วยเหลือตนเอง เป็นไปได้ช้า เพราะครู ที่ใกล้ชิดมีจำนวนจำกัด	๑๐	๘.๓	๖	๑๗.๖	๑๖	๑๐.๕	๖	๑๕.๐
เด็กขาดความอบอุ่น คิดถึงบ้านจึงไม่เป็น อันเรียน	๑๙	๑๕.๕	๗	๒๐.๖	๒๖	๑๖.๙	๘	๒๐.๐
ทำให้การช่วยเหลือเด็ก เป็นไปอย่าง สม่ำเสมอถูกต้องตามหลักวิชา	๔๓	๓๕.๕	๙	๒๖.๕	๕๒	๓๓.๕	๑๒	๓๐.๐
อื่น ๆ	๒	๑.๖	๑	๒.๙	๓	๑.๙	๑	๒.๕
รวม	๑๒๐	๑๐๐	๓๔	๑๐๐	๑๕๔	๑๐๐	๔๐	๑๐๐

ตารางที่ ๑๗

แสดงข้อที่สำคัญที่สุดที่ควรปรับปรุงในการฟื้นฟูการศึกษา

การฟื้นฟูการศึกษาควรปรับปรุง	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การจัดเนื้อหาวิชาที่เรียนในแต่ละชั้นควรมี การเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์	๒๒	๑๙.๑	๘	๒๓.๕	๓๐	๑๓.๖	๕	๑๔.๓
การจัดชั้นเรียนให้สัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ของเด็ก	๖๗	๓๖.๕	๕	๒๖.๕	๗๒	๓๔.๕	๑๒	๓๕.๓
ควรเพิ่มกำลังครูให้เพียงพอกับจำนวน- นักเรียน	๓๘	๒๐.๖	๗	๒๐.๖	๔๕	๒๐.๖	๗	๒๐.๐
ควรมีการปรับปรุงด้านอุปกรณ์การสอนให้ ทันสมัยและบริบูรณ์	๕๓	๒๘.๘	๑๐	๒๙.๔	๖๓	๒๘.๖	๑๐	๒๘.๕
อื่น ๆ	๕	๒.๑	๐	๐.๐	๕	๑.๘	๑	๒.๘
รวม	๑๘๕	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๒๑๘	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

ตารางที่ ๑๘

แสดงคุณสมบัติของครูที่จะสอนบุคคลปัญญาอ่อน

คุณสมบัติของครูที่จะสอนบุคคลปัญญาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ครูที่จบวุฒิทางครูทั่วไป	๑๓	๑๒.๑	๓	๑๒.๕	๑๖	๑๒.๓	๕	๑๖.๖
ครูที่มีความรู้ด้านเทคนิคในการสอนบุคคลพิการ								
ครูจากต่างประเทศ	๗๑	๖๖.๗	๑๖	๖๖.๖	๘๗	๖๖.๕	๑๘	๖๐.๐
ครูที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้	๒	๑.๘	๐	๐.๐	๒	๑.๕	๑	๓.๓
อื่น ๆ	๑๒	๑๒.๒	๔	๑๖.๖	๑๖	๑๒.๒	๔	๑๓.๓
รวม	๑๐๗	๑๐๐	๒๔	๑๐๐	๑๓๑	๑๐๐	๓๐	๑๐๐

ตารางที่ ๑๔

แสดงผลของการฟื้นฟูทางการศึกษากับบุคคลปัญญาอ่อน

ผลของการฟื้นฟูการศึกษา	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ไม่ตีเท่าที่ควร เพราะ เด็กไม่สามารถนำไปใช้ได้	๓๔	๓๘.๒	๑๒	๓๒.๔	๔๖	๓๖.๓	๑๕	๓๘.๔
ได้ผลดีโดย เด็กไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	๒๖	๒๙.๕	๙	๒๔.๓	๓๕	๒๘.๒	๑๐	๒๕.๗
ได้ผล เพียง เล็กน้อยซึ่งต้องขยายชั้นการเรียนต่อไปอีก	๒๔	๒๗.๕	๘	๒๑.๖	๓๒	๒๕.๐	๘	๒๐.๕
ไม่ได้ผล เพราะ เด็กออกก่อนครบ เกณฑ์อายุหรือหลักสูตรที่กำหนดไว้	๘	๙.๑	๗	๑๘.๕	๑๕	๑๑.๘	๔	๑๐.๒
อื่น ๆ	๕	๕.๗	๑	๒.๗	๖	๔.๗	๒	๕.๑
รวม	๑๐๒	๑๐๐	๓๗	๑๐๐	๑๓๙	๑๐๐	๓๙	๑๐๐

จากการศึกษาพบว่า การฟื้นฟูทางการศึกษาได้ผลไม่ตีเท่าที่ควร เพราะ เด็กไม่สามารถนำไปใช้ได้ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๖.๓ ของความเห็นเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๘.๔ ของความเห็นผู้ปกครอง โดยเจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนแสดงความเห็นต่างกันเล็กน้อยคือร้อยละ ๓๘.๒ และ ๓๒.๔ ตามลำดับ การที่การฟื้นฟูการศึกษาของหน่วยงานเอกชนได้ผลดีกว่าหน่วยงานรัฐบาลเล็กน้อยอาจจะเนื่องจากหน่วยงานเอกชนรับ เด็ก เข้าอบรมมีระดับ เกณฑ์ภาค เขาวนสูงกว่าหน่วยงานรัฐบาลคือ เกณฑ์ภาค เขาวน ๕๐ ขึ้นไป

นอกจากผลทางด้านการศึกษาไม่ตีเท่าที่ควรแล้ว ปรากฏว่าทางสถานสงเคราะห์ไม่สามารถรับบุคคลปัญญาอ่อน เข้า เรียนได้มากขึ้นกว่า เดิม เพราะ โรงเรียนมีงบประมาณและบุคคลจำกัด (ตารางที่ ๒๐)

ตารางที่ ๒๐

แสดงปัญหาที่สถานสงเคราะห์ไม่สามารถรับบุคคลปัญหาอ่อน เข้าเรียนในโรงเรียนได้จำนวนมากขึ้น
กว่าเดิม

ปัญหาที่ไม่สามารถรับบุคคลปัญหาอ่อน เข้าเรียนได้จำนวนมาก	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
โรงเรียนมีงบประมาณและบุคคลจำกัด	๓๕	๔๕.๓	๑๒	๓๖.๓	๔๗	๔๒.๐	๑๕	๓๒.๘
ระดับเขาวนปัญหาไม่ตรงกับเกณฑ์ที่ทาง สถานสงเคราะห์กำหนดไว้	๒๓	๑๓.๖	๖	๑๘.๒	๒๙	๑๔.๔	๕	๑๔.๓
เด็กไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย จึงไม่สามารถเข้าเรียนได้	๕๕	๓๒.๕	๙	๒๗.๓	๖๔	๓๑.๗	๑๐	๒๘.๖
ผู้ปกครองไม่เต็มใจให้บุตรเข้าเรียน- ในโรงเรียนของสถานสงเคราะห์	๑๔	๘.๓	๔	๑๒.๑	๑๘	๘.๙	๔	๑๑.๕
อื่น ๆ	๒	๑.๒	๒	๖.๐	๔	๒.๐	๑	๒.๘
รวม	๑๖๙	๑๐๐	๓๓	๑๐๐	๒๐๒	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

ตารางที่ ๒๑

แสดงผลการเรียนรู้ของเด็กที่เรียนแบบไปกลับ

ผลของการเรียนแบบไปกลับ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%	จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%				
การพัฒนาการช่วยเหลือตนเองและการ เรียนเป็นไปได้เร็วเพราะอยู่ใกล้ ผู้ปกครอง	๒๒	๑๘.๐	๕	๑๗.๒	๒๗	๑๘.๐	๗	๑๘.๘
การช่วยเหลือตนเอง เป็นไปได้ช้าเพราะ ที่บ้านไม่ค่อยให้การอบรมเพิ่มเติม	๔๖	๓๗.๗	๑๑	๓๗.๕	๕๗	๓๗.๕	๑๓	๓๔.๒
เด็กไม่เกิดการพัฒนาในการอยู่ร่วมกัน- เป็นกลุ่มเพื่อน	๒๔	๑๙.๖	๖	๒๐.๗	๓๐	๒๐.๐	๘	๒๑.๑
การเรียนและอยู่ที่บ้านเอง เด็กจะเรียนได้ ตามปกติและมีอารมณ์แจ่มใสดีเพราะ ความอบอุ่นจากครอบครัว	๒๘	๒๒.๖	๗	๒๔.๑	๓๕	๒๓.๓	๙	๒๓.๓
อื่น ๆ	๒	๑.๖	๐	๐.๐	๒	๑.๓	๑	๒.๖
รวม	๑๒๒	๑๐๐	๒๙	๑๐๐	๑๕๑	๑๐๐	๓๘	๑๐๐

สำหรับ เด็กปัญญาอ่อนที่เรียนแบบไปกลับปรากฏว่าทำให้การช่วยเหลือตนเอง
เป็นไปได้ช้าเพราะที่บ้านไม่ค่อยให้การอบรมเพิ่มเติมซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๗.๕ ของเจ้าหน้าที่และ
ร้อยละ ๓๔.๒ ของผู้ปกครอง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นปรากฏว่าทั้งหน่วยงานของรัฐบาลและ
เอกชนมีความคิดเห็นใกล้เคียงกันคือร้อยละ ๓๗.๗ และ ๓๗.๕ ตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตามการที่
เด็กปัญญาอ่อนเรียนแบบไปกลับก็ยังมีข้อดีตรงที่ว่า เด็กสามารถเรียนได้ตามปกติและมีอารมณ์แจ่มใส
ดี เพราะความอบอุ่นจากครอบครัวซึ่งมีถึงร้อยละ ๒๓.๓ และร้อยละ ๒๓.๗ ของผู้ปกครอง

ตารางที่ ๒๒

แสดงถึงสาเหตุที่เด็กปัญหาอ่อนเรียนไม่จบตามเกณฑ์

เหตุผลที่เด็กเรียนไม่จบตามเกณฑ์	ความเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ผู้ปกครองต้องการให้ออกมาอยู่บ้าน มีปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็กในด้านอารมณ์ จึงไม่- สามารถเล่าเรียนได้	๕๕	๓๗.๕	๑๐	๒๕.๕	๖๕	๓๖.๑	๑๔	๓๗.๘
เด็กมีอายุมากเกินไปเกินเกณฑ์ที่สถานสงเคราะห์ กำหนด	๕๑	๓๒.๕	๙	๒๖.๕	๖๐	๓๑.๕	๑๐	๒๗.๐
เด็กไปอยู่ในสถานสงเคราะห์แห่งอื่น ๆ	๒๙	๑๘.๕	๘	๒๓.๕	๓๗	๑๙.๕	๗	๑๘.๕
อื่น ๆ	๑๕	๙.๕	๕	๑๔.๗	๒๐	๑๐.๕	๕	๑๓.๕
	๓	๑.๙	๒	๕.๙	๕	๒.๖	๑	๒.๗
รวม	๑๕๗	๑๐๐	๓๙	๑๐๐	๑๙๖	๑๐๐	๓๗	๑๐๐

จากตารางที่ ๒๒ พบว่าสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้เด็กปัญหาอ่อนเรียนไม่จบตามเกณฑ์คือ ผู้ปกครองต้องการให้ออกมาอยู่บ้านซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๖.๑ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๗.๘ ของ ผู้ปกครอง โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลให้ความเห็นมากกว่าหน่วยงานของเอกชนเล็กน้อย คือ ๓๗.๕ และ ๒๕.๕ ตามลำดับ อาจเป็นเพราะว่าหน่วยงานรัฐบาลให้การฟื้นฟูเป็นระยะเวลานานกว่า หน่วยงานเอกชน

ส่วนสาเหตุรองลงมาคือมีปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็กในด้านอารมณ์จึงไม่สามารถเล่าเรียน ได้ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๑.๕ ของเจ้าหน้าที่และร้อยละ ๒๗.๐ ของผู้ปกครอง คือเด็กมีอายุมากเกินไปเกินเกณฑ์ ที่ทางสถานสงเคราะห์กำหนดคือประมาณอายุ ๑๘ ปี เด็กปัญหาอ่อนควรจะเรียนจบภาคการศึกษาสามัญ

ตารางที่ ๒๓

แสดงผลของการฟื้นฟูอาชีพ

ผลของการฟื้นฟูอาชีพ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เด็กส่วนมากสามารถนำความรู้ไปใช้ - ในการประกอบอาชีพต่อไปได้	๑๔	๑๖.๙	๘	๒๐.๕	๒๒	๑๗.๙	๘	๒๑.๑
เด็กส่วนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ - ประกอบอาชีพต่อไปได้	๓๔	๓๔.๘	๑๓	๓๓.๓	๔๗	๓๔.๘	๑๓	๓๔.๒
เด็กส่วนมากไม่ค่อยมีความชำนาญเพราะ ระยะเวลาฝึกฝนน้อยไป	๓๗	๓๓.๐	๙	๒๓.๑	๔๖	๓๐.๕	๑๐	๒๖.๓
เด็กส่วนมากได้รับความรู้และความชำนาญ เป็นที่พอใจของผู้ปกครอง	๑๐	๘.๙	๗	๑๗.๙	๑๗	๑๑.๒	๖	๑๕.๘
อื่น ๆ	๗	๖.๒	๒	๕.๑	๙	๖.๐	๑	๒.๖
รวม	๑๑๒	๑๐๐	๓๙	๑๐๐	๑๕๑	๑๐๐	๓๘	๑๐๐

สำหรับการฟื้นฟูอาชีพ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ของหน่วยงานเอกชนและหน่วยงานรัฐบาล ได้แสดงความเห็นว่า เด็กส่วนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพต่อไปได้ ซึ่งมีถึง ร้อยละ ๓๔.๘ ส่วนผู้ปกครองมีถึงร้อยละ ๓๔.๒ และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างหน่วยงานรัฐบาลและเอกชน ปรากฏว่ามีความเห็นใกล้เคียงกันคือร้อยละ ๓๔.๘ และ ๓๓.๓ ตามลำดับ นอกจากนั้นแล้วยังปรากฏอีกว่า เด็กปัญญาอ่อนที่เข้ารับการฟื้นฟูอาชีพไม่ค่อยมีความชำนาญ เพราะระยะ

เวลาในการฝึกฝนน้อยไปซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๐.๕ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๒๖.๓ ของผู้ปกครอง แต่อย่างไรก็ตาม เหตุผลองค์ประกอบขั้นพื้นฐานที่จะช่วยให้การฟื้นฟูอาชีพได้ประสบผลสำเร็จคือ ระดับเขาวนปัญญาของเด็ก (ดูตารางที่ ๒๔) ซึ่งในการที่เราจะจัดให้เด็กฝึกอาชีพประเภทใด ควรจะคัดเลือกตามความถนัดและตามระดับเขาวนปัญญาของเด็กด้วย

ตารางที่ ๒๔

แสดงองค์ประกอบที่ช่วยให้การฝึกอาชีพประสบผลสำเร็จ

องค์ประกอบที่ช่วยให้การฝึกอาชีพ ประสบผลสำเร็จ	ความเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ระดับ เขาวนปัญญาของเด็ก	๗๒	๓๖.๗	๑๕	๕๐.๕	๘๗	๓๗.๓	๑๔	๓๕.๘
ความมั่นคงทางอารมณ์	๔๑	๒๐.๕	๘	๒๖.๖	๔๙	๒๑.๐	๘	๒๐.๕
อายุ	๒๕	๑๒.๗	๕	๑๖.๗	๓๐	๑๒.๖	๕	๑๒.๗
สภาวะที่สมบูรณ์ของร่างกาย	๕๐	๒๕.๕	๙	๒๙.๓	๕๙	๒๕.๓	๑๐	๒๕.๖
อื่น ๆ	๕	๒.๕	๑	๓.๓	๖	๒.๖	๒	๕.๑
รวม	๑๙๖	๑๐๐	๓๗	๑๐๐	๒๓๓	๑๐๐	๓๙	๑๐๐

ตารางที่ ๒๔

แสดงปัญหาในการฟื้นฟูอาชีพของบุคคลปัญหาอ่อน

ปัญหาในการฟื้นฟูอาชีพ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การฝึกอาชีพบางแผนกยังขาดงบประมาณ ในการจัดซื้ออุปกรณ์	๖๑	๓๙.๓	๑๑	๓๙.๓	๗๒	๓๙.๓	๑๕	๔๒.๓
บางแผนกยังขาดครูฝึก สามารถเปิดสอนได้	๔๔	๒๘.๔	๗	๒๕.๐	๕๑	๒๗.๕	๑๐	๒๘.๖
สถานที่ฝึกอาชีพมีไม่เพียงพอ	๑๑	๗.๑	๓	๑๐.๗	๑๔	๗.๖	๒	๕.๗
อื่น ๆ	๓๒	๒๐.๖	๖	๒๑.๔	๓๘	๒๐.๘	๗	๒๐.๐
รวม	๑๕๕	๑๐๐	๒๘	๑๐๐	๑๘๓	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

ส่วนปัญหาที่พบในการฟื้นฟูอาชีพของบุคคลปัญหาอ่อนส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาด้านงบประมาณ เพราะการฝึกเด็กปัญหาอ่อนต้องฝึกเด็กหลายอาชีพและต้องแบ่งตามความถนัดจึงจะเกิดผล ฉะนั้นเมื่อต้องฝึกหลายอาชีพก็ต้องการอุปกรณ์ประกอบแต่ละด้านซึ่งมีจำนวนมากจึงจะช่วยให้การฟื้นฟูอาชีพประสบผลสำเร็จได้

สำหรับปัญหาที่สองคือ บางแผนกยังขาดครูฝึกซึ่งมีถึงร้อยละ ๒๗.๕ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๒๘.๖ ของผู้ปกครอง การที่ขาดครูฝึกอาจจะ เป็นเพราะว่าครูที่จบด้านอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจที่จะมาสอนในโรงเรียน เด็กพิการดังกล่าวด้วย เหตุผลว่าอาจจะไม่ก้าวหน้าแต่อย่างไรก็ตามการสอนในโรงเรียนพิการดังกล่าวทางราชการหรือหน่วยงาน เอกชนก็ได้เพิ่มเติมเงินพิเศษให้แล้ว

ตารางที่ ๒๖
แสดงเกี่ยวกับข้อควรแก้ไขในการฟื้นฟูอาชีพ

การปรับปรุงการฟื้นฟูอาชีพ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%	จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%				
การจัดประเภทของอาชีพที่ฝึกให้สอดคล้องกับงานที่จะทำต่อไปในอนาคต	๖๑	๓๓.๓	๑๓	๔๐.๖	๗๔	๓๔.๒	๑๓	๓๕.๑
ควรเพิ่มครูที่มาฝึกอาชีพ	๒๘	๑๕.๓	๔	๑๒.๕	๓๒	๑๔.๘	๖	๑๖.๒
ควรมีการขยายสถานที่ฝึกอาชีพให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน	๓๘	๒๐.๗	๕	๑๕.๖	๔๓	๒๐.๐	๗	๑๘.๘
ควรรับงานจากภายนอกมาทำด้วยเพื่อให้มีรายได้ในขณะที่ฝึกไปด้วย	๕๔	๒๘.๔	๙	๒๘.๑	๖๓	๒๘.๒	๙	๒๔.๓
อื่น ๆ	๒	๑.๑	๒	๓.๑	๔	๑.๘	๒	๕.๔
รวม	๑๘๓	๑๐๐	๓๓	๑๐๐	๒๒๖	๑๐๐	๓๗	๑๐๐

สำหรับการฟื้นฟูอาชีพของบุคคลปัญญาอ่อนนอกจากจะไม่ค่อยได้รับความสัมฤทธิ์ผลและมีปัญหาด้านงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ หรือว่าขาดแคลนครูฝึกในบางแผนกแล้ว การฟื้นฟูอาชีพควรจัดประเภทของอาชีพที่ฝึกให้สอดคล้องกับงานที่บุคคลปัญญาอ่อนจะทำต่อไปในอนาคต ซึ่งมีร้อยละ ๓๔.๒ ของเจ้าหน้าที่และร้อยละ ๓๕.๑ ของผู้ปกครอง โดยหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนมีความคิดเห็นแตกต่างกันเล็กน้อยคือ ๓๓.๓ และ ๔๐.๖ ตามลำดับ ตามที่ทางหน่วยงาน เปิดการฝึก

อาชีพก็ปรากฏว่าเป็นอาชีพที่เด็กสามารถออกไปทำได้ต่อไปเช่น อาชีพของเด็กปัญญาอ่อนที่เป็นหญิงมักจะเป็น ช่างตัดผม เสริมสวย เอ็มปักถักร้อย ส่วนอาชีพเด็กปัญญาอ่อนที่เป็นชายฝึกก็มี ช่างไม้ ช่างโลหะ เกษตรกรรม เป็นต้น

ส่วนข้อควรปรับปรุงต่อมาคือ ควรรับงานจากภายนอกมาทำด้วย เพื่อจะทำให้เด็กปัญญาอ่อนมีรายได้ในขณะที่ฝึกไปด้วย ซึ่งมีถึงร้อยละ ๒๔.๒ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๒๔.๓ ของผู้ปกครอง แต่อย่างไรก็ตามพบว่าตามหน่วยงานได้พยายามหางานหรือรับงานภายนอกมาให้เด็กได้ทำและช่วยขายให้หรือจัดหาวัสดุมาให้เด็กประดิษฐ์ของใช้ต่าง ๆ และนำออกขายในงานนิทรรศการของเด็กพิการ เป็นต้น

นอกจากนั้นเพื่อให้การฝึกอาชีพได้มีผลดียิ่งขึ้น จึงควรปรับปรุงเทคนิคการสอนอาชีพให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ดูตารางที่ ๒๗) ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๓.๕ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๘.๕ ของผู้ปกครอง โดยหน่วยงานของเอกชนแสดงความคิดเห็นมากกว่าหน่วยงานของรัฐบาลเล็กน้อยคือ ๔๐.๕ และ ๓๑.๕ ตามลำดับ และเหตุผลประกอบที่จะช่วยให้การสอนอาชีพมีประสิทธิภาพควรจะส่งครูที่สอนอาชีพ เข้ารับการอบรมเพิ่มเติมพร้อมทั้งปรับปรุงอุปกรณ์การสอนให้พอเพียงและทันสมัยตามอย่างของในต่างประเทศ

ตารางที่ ๒๗

แสดงข้อควรปรับปรุงในการฟื้นฟูอาชีพให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

สิ่งที่จะช่วยให้การฟื้นฟูอาชีพได้ผลดีกว่าที่ทำมาแล้ว	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การที่หน่วยงานต่าง ๆ รับผิดชอบปัญหา อ่อน เข้าทำงานมากขึ้น	๓๗	๒๑.๙	๘	๒๑.๖	๔๕	๒๑.๙	๗	๑๙.๕
ครูที่สอนอาชีพควรได้รับการฝึกอบรม มาเป็นพิเศษ	๓๙	๒๓.๐	๗	๑๘.๙	๔๖	๒๒.๓	๘	๒๒.๒
ปรับปรุงด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ให้มี เพียงพอและทันสมัย	๓๘	๒๒.๕	๖	๑๖.๒	๔๔	๒๑.๓	๖	๑๖.๗
ปรับปรุงด้านเทคนิคการสอนให้มี - ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น	๕๕	๓๑.๙	๑๕	๔๐.๕	๖๙	๓๓.๕	๑๔	๓๘.๙
อื่น ๆ	๑	๐.๖	๑	๒.๗	๒	๑.๐	๑	๒.๘
รวม	๑๖๙	๑๐๐	๓๗	๑๐๐	๒๐๖	๑๐๐	๓๖	๑๐๐

ตารางที่ ๒๘

แสดงการแนะนำเกี่ยวกับอาชีพภายหลังจากที่เด็กได้เรียนวิชาสามัญ

การแนะนำอาชีพ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
มี	๕๔	๖๔.๒	๑๐	๕๕.๕	๕๔	๖๒.๗	๒๐	๖๒.๕
ไม่มี	๑๔	๑๖.๖	๔	๒๒.๒	๑๘	๑๗.๗	๗	๒๑.๕
บางปีก็มีไม่แน่นอน	๑๒	๑๔.๓	๓	๑๖.๗	๑๕	๑๔.๓	๓	๙.๕
เคยมีแต่เดี๋ยวนี้เลิกไปแล้ว	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐
อื่น ๆ	๔	๔.๓	๑	๕.๕	๕	๕.๙	๒	๖.๒
รวม	๘๔	๑๐๐	๑๘	๑๐๐	๑๐๒	๑๐๐	๓๒	๑๐๐

จากตารางที่ ๒๘ พบว่าหน่วยงานรัฐบาลหรือเอกชนส่วนใหญ่จะทำการแนะนำอาชีพภายหลังจากที่เด็กได้เรียนวิชาสามัญจบแล้ว มีถึงร้อยละ ๖๒.๗ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๖๒.๕ ของผู้ปกครอง เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของหน่วยงานรัฐบาลและหน่วยงานเอกชนแล้ว ปรากฏว่าหน่วยงานรัฐบาลออกความเห็นมากกว่าเอกชนคือร้อยละ ๖๔.๒ และ ๕๕.๕ ตามลำดับ เหตุที่ทางหน่วยงานรัฐบาลแสดงความเห็นมากกว่าอาจจะ เป็น เพราะหน่วยงานรัฐบาลมีจำนวนนักสังคมสงเคราะห์ที่จะให้การแนะนำอาชีพมากกว่าหน่วยงานเอกชน ซึ่งผู้เขียน เห็นว่าการแนะนำมีความจำเป็นมากที่ควรปฏิบัติ เมื่อเด็กเรียนวิชาสามัญจบแล้ว การแนะนำนั้นอาจจะพิจารณาจากความถนัดของเด็กและให้คำปรึกษากับผู้ปกครองด้วยว่า เด็กควรเลือกเรียนวิชาชีพชนิดใด

ตารางที่ ๒๔

แสดงผลการดำเนินงานทำของบุคคลปัญญาอ่อนภายหลังการฝึกอาชีพ

การดำเนินงานทำของ เด็กภายหลังการฝึกอาชีพ	ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
หน่วยงานโดยทั่วไปปรับทันที	๔	๓.๗	๓	๘.๘	๗	๕.๐	๒	๖.๑
หน่วยงานโดยทั่วไปปฏิเสธ เพราะเห็นว่า มีประสิทธิภาพในการทำงานต่ำ	๕๒	๔๙.๐	๑๕	๔๔.๑	๖๗	๔๗.๙	๑๕	๔๕.๕
หน่วยงานรับ เด็กแต่มีปัญหาด้านผู้ปกครอง ไม่อยากให้ เด็กออกไปทำงานนอกบ้าน	๒๑	๑๓.๘	๘	๒๓.๕	๒๙	๒๐.๗	๗	๒๑.๒
ผู้ปกครองอนุญาตให้ทำแต่มีปัญหาที่ตัว เด็กเองไปทำบ้างไม่ทำบ้าง	๒๗	๒๕.๔	๖	๑๗.๖	๓๓	๒๓.๖	๘	๒๔.๒
อื่น ๆ	๒	๑.๙	๒	๕.๙	๔	๒.๘	๑	๓.๐
รวม	๑๐๖	๑๐๐	๓๔	๑๐๐	๑๔๐	๑๐๐	๓๓	๑๐๐

ผลจากการดำเนินงานทำของบุคคลปัญญาอ่อนภายหลังการฝึกอาชีพแล้วส่วนใหญ่ปรากฏว่าหน่วยงานโดยทั่วไปปฏิเสธไม่ยอมรับเข้าทำงาน การทำงานทำยากเพราะบรรดาหน่วยงานต่าง ๆ เห็นว่าบุคคลปัญญาอ่อนมีประสิทธิภาพในการทำงานต่ำซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ทั้งสองหน่วยงานถึงร้อยละ ๔๗.๙ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๔๕.๕ ของผู้ปกครอง เมื่อเปรียบเทียบหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนพบว่ามีความเห็นใกล้เคียงกันมาก แสดงให้เห็นว่ายังปฏิเสธในการทำงานของบุคคลปัญญาอ่อน ซึ่งนายจ้างบางคนอาจจะคิดว่าบุคคลปัญญาอ่อนทำงานให้ตนเองไม่ได้

เต็มที่ หรือเพราะอารมณ์ของคนปัญญาอ่อนไม่ค่อยแน่นอน บางวันไปทำงานบ้างบางวันหยุดบ้าง ซึ่งทำให้การทำงานไม่ติดต่อกันจนทำให้นายจ้าง เกิดความ เบื่อหน่าย

สำหรับผู้ปกครองของเด็กปัญญาอ่อนบางรายอนุญาตให้เด็กปัญญาอ่อนออกทำงาน นอกบ้านได้ แต่มักจะพบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นที่ตัวเด็กเองคือ เด็กไปทำบ้างไม่ไปทำบ้าง ซึ่งมีถึงร้อยละ ๒๓.๖ ของเจ้าหน้าที่ที่แสดงความคิดเห็น และร้อยละ ๒๔.๒ ของผู้ปกครองที่แสดงความคิดเห็น

ส่วนเจ้าหน้าที่อีกร้อยละ ๒๐.๗ และผู้ปกครองร้อยละ ๒๑.๒ ตอบว่าหน่วยงาน รับผิดชอบแต่มีหน้าที่ผู้ปกครองไม่ยอมให้เด็กออกไปทำงานนอกบ้าน อันนี้แสดงว่าครอบครัวของเด็กปัญญาอ่อนอาจจะมีความพอใจอยู่แล้วจึงไม่จำเป็นที่จะให้บุตรธิดาของเขาออกไปทำงาน นอกบ้าน

ส่วนเหตุผลที่ตอบว่าหน่วยงานรับเด็กปัญญาอ่อน เข้าทำทันทีนั้นมีน้อยมากคือ ร้อยละ ๕ ของเจ้าหน้าที่ที่เห็นด้วย และร้อยละ ๓.๐ ของความเห็นของผู้ปกครอง

ตารางที่ ๓๐

แสดงความเห็นในการให้บริการช่วยเหลือภายในบ้านแก่ครอบครัวของบุคคลปัญญาอ่อน

การบริการให้การช่วยเหลือในครอบครัว	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ไม่มี	๔๓	๕๘.๑	๑๐	๔๓.๕	๕๓	๕๘.๖	๑๕	๕๖.๕
มี	๒๑	๒๘.๕	๘	๓๔.๘	๒๙	๒๙.๕	๗	๒๑.๕
เมื่อก่อนเคยมีแต่เดี๋ยวนี้เลิก	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐
ไม่ทราบ	๗	๙.๕	๕	๒๑.๗	๑๒	๒.๕	๘	๒๕.๐
อื่น ๆ	๓	๔.๐	๐	๐.๐	๓	๓.๑	๒	๖.๒
รวม	๗๔	๑๐๐	๒๓	๑๐๐	๙๗	๑๐๐	๓๒	๑๐๐

เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ทั้งของหน่วยงานรัฐบาล เอกชน และผู้ปกครองได้แสดงความเห็นว่า ทางหน่วยงานไม่มีการบริการให้คนช่วยเหลือภายในบ้านแก่ครอบครัวของบุคคลปัญญาอ่อนซึ่งมีถึงร้อยละ ๕๘.๖ ของจำนวนเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๕๖.๕ ของจำนวนผู้ปกครอง โดยหน่วยงานรัฐบาลมีการออกความคิดเห็นมากกว่าหน่วยงานเอกชนคือร้อยละ ๕๘.๑ และ ๔๓.๕ ตามลำดับ ซึ่งปัญหาที่ไม่สามารถจัดบริการให้การช่วยเหลือภายในบ้านได้ เพราะเนื่องมาจากปัญหาด้านงบประมาณ (ดังตารางที่ ๓๑)

ส่วนเจ้าหน้าที่ที่ตอบว่า มีเพียงร้อยละ ๒๙.๕ ซึ่งอาจจะมีความคิดว่าการที่ นักสังคมสงเคราะห์ไปเยี่ยมที่บ้านนั้น เป็นการเข้าไปช่วยเหลือภายในบ้านก็ได้

ตารางที่ ๓๑

แสดงอุปสรรคของหน่วยงานส่วนใหญ่ไม่สามารถจัดบริการให้การช่วยเหลือภายในบ้านของบุคคล
 ปัญญาอ่อนได้

การให้การช่วยเหลือภายในบ้านไม่มี เนื่องจาก	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ด้านงบประมาณ	๓๑	๓๐.๑	๑๓	๔๑.๙	๔๔	๓๒.๘	๑๒	๓๖.๔
ความร่วมมือจากผู้ปกครอง	๑๔	๑๓.๖	๕	๑๖.๑	๑๙	๑๔.๒	๔	๑๒.๑
กำลังเจ้าหน้าที่	๒๘	๒๗.๒	๗	๒๒.๖	๓๕	๒๖.๒	๘	๒๔.๒
สวัสดิการ	๒๒	๒๑.๓	๕	๑๖.๑	๒๗	๒๐.๑	๖	๑๘.๒
อื่น ๆ	๘	๗.๗	๑	๓.๒	๙	๖.๗	๓	๙.๑
รวม	๑๐๓	๑๐๐	๓๑	๑๐๐	๑๓๔	๑๐๐	๓๓	๑๐๐

ตารางที่ ๓๒

แสดงการให้บริการช่วยเหลือแก่บุคคลปัญญาอ่อนในครอบครัว (สำหรับรายที่ไม่ได้เข้าเรียน)

การให้ความช่วยเหลือบุคคลปัญญาอ่อนในครอบครัว (ไม่ได้เข้าโรงเรียน)	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เด็กได้รับการช่วยเหลือน้อยกว่าการมาเข้าโรงเรียน	๒๗	๒๐.๐	๕	๑๗.๒	๓๒	๑๙.๕	๖	๑๗.๖
เด็กขาดความสนใจจากผู้ปกครอง	๒๘	๒๐.๗	๖	๒๐.๗	๓๔	๒๐.๗	๗	๒๐.๖
การให้ความช่วยเหลือได้เฉพาะครอบครัวที่ไปเยี่ยมสะดวก	๒๘	๒๐.๗	๗	๒๔.๑	๓๕	๒๑.๓	๘	๒๓.๕
ทางสถานสงเคราะห์สามารถให้ความช่วยเหลือได้เฉพาะด้านเท่านั้น	๔๗	๓๔.๘	๑๐	๓๔.๕	๕๗	๓๔.๘	๑๒	๓๕.๓
อื่น ๆ	๕	๓.๗	๑	๓.๔	๖	๓.๗	๑	๒.๘
รวม	๑๓๕	๑๐๐	๒๙	๑๐๐	๑๖๔	๑๐๐	๓๔	๑๐๐

การบริการช่วยเหลือแก่บุคคลปัญญาอ่อนในครอบครัว (สำหรับรายที่ไม่ได้เข้าเรียน)

ส่วนใหญ่ทางสถานสงเคราะห์ให้ความช่วยเหลือได้เฉพาะด้านเท่านั้น เช่น ด้านการแนะให้ผู้ปกครอง เข้าใจภาวะความเป็นปัญญาอ่อน การบำบัดรักษาพยาบาล การเยียวยา การทำหมั้น แต่ด้านการศึกษา หรือการฝึกหัดอาชีพไม่สามารถจัดทำขึ้นได้ ครอบครัวที่ทางหน่วยงานไปให้ความช่วยเหลือก็จะเป็น ครอบครัวที่ไปสะดวก เพราะเจ้าหน้าที่มีเวลาน้อยและพาหะไม่เพียงพอ

ตารางที่ ๓๓
แสดงผลการขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานอื่นเพิ่มเติม

ผลจากการขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานอื่น	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์				รวม	
	รัฐบาล		เอกชน			
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
หน่วยงานอื่นโดยทั่วไปให้ความช่วยเหลือตามที่สถานสงเคราะห์ขอไป	๒๔	๒๔.๘	๘	๒๒.๘	๓๒	๒๔.๓
หน่วยงานอื่นโดยทั่วไปปฏิเสธในการให้ความช่วยเหลือเพราะไม่มีงบประมาณ	๑๒	๑๐.๒	๔	๑๑.๘	๑๖	๑๐.๕
หน่วยงานอื่นโดยทั่วไปให้การช่วยเหลือแต่ยังขาดงบประมาณที่ดีกับครอบครัวผู้ป่วย	๒๕	๒๑.๓	๗	๒๐.๐	๓๒	๒๑.๑
หน่วยงานอื่นโดยทั่วไปยังช่วยได้ในปริมาณจำกัด	๕๐	๔๒.๗	๑๕	๔๒.๘	๖๕	๔๒.๘
อื่น ๆ	๑	๐.๘	๑	๒.๘	๒	๑.๓
รวม	๑๑๗	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๑๕๒	๑๐๐

ผลจากการขอความช่วยเหลือของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนจากหน่วยงานอื่นเพิ่มเติมเพื่อมาช่วยเหลือบุคคลปัญญาอ่อน ปรากฏว่าหน่วยงานอื่นส่วนใหญ่ยังให้ความช่วยเหลือได้ในปริมาณจำกัดซึ่งมีถึงร้อยละ ๔๖.๘ สำหรับการขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานอื่นเพิ่มเติม เช่น การขอรายละเอียดเกี่ยวกับการเกิดของเด็กปัญญาอ่อน การขอเครื่องช่วยความพิการ การฝากเด็กปัญญาอ่อนเข้าทำงาน เป็นต้น

ส่วนเจ้าหน้าที่ตอบว่าหน่วยงานอื่นโดยทั่วไปให้ความช่วยเหลือตามที่สถานสงเคราะห์ขอไปนั้นมีประมาณหนึ่งในสี่ของเจ้าหน้าที่ทั้งหมด

ตารางที่ ๓๔

แสดงการแนะนำผู้ปกครองภายหลัง เมื่อตรวจพบว่าบุตร เป็นปัญหาอ่อน

การแนะนำผู้ปกครองภายหลังการตรวจพบว่าบุตร เป็นปัญหาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%	จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%				
การอธิบายให้เกิดความเข้าใจและยอมรับสภาพความเป็นปัญหาอ่อน	๗๘	๓๒.๓	๑๓	๓๗.๑	๙๑	๓๓.๐	๑๑	๓๖.๗
แนะนำด้านการอบรมเลี้ยงดูขณะอยู่ที่บ้าน	๕๙	๒๔.๕	๕	๑๕.๑	๖๔	๒๓.๓	๗	๒๓.๓
แนะนำให้รู้จักหน่วยงานที่ช่วยเหลือการศึกษาและอาชีพแก่เด็กปัญหาอ่อนต่อผู้ปกครอง	๕๒	๒๑.๕	๗	๒๐.๐	๕๙	๒๑.๕	๖	๒๐.๐
แนะนำการตรวจรักษา	๕๒	๒๑.๕	๖	๑๗.๑	๕๘	๒๑.๐	๕	๑๖.๗
อื่น ๆ	๐	๐.๐	๑	๒.๙	๑	๐.๓	๑	๓.๓
รวม	๒๔๑	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๒๗๖	๑๐๐	๓๐	๑๐๐

การแนะนำผู้ปกครองภายหลังเมื่อตรวจพบว่าบุตร เป็นปัญหาอ่อน เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรอธิบายให้ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจและยอมรับสภาพความเป็นปัญหาอ่อนซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๓.๐ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๖.๗ ของจำนวนผู้ปกครอง และเอกชนมีความเห็นใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ ๓๒.๓ และ ๓๗.๑ ตามลำดับ

ต่อมาได้มีการแนะนำด้านการอบรมเลี้ยงดูขณะอยู่ที่บ้าน ผู้ปกครองอาจจะเลี้ยงดูได้ง่ายภายหลังจากที่ผู้ปกครองได้รับการแนะนำให้เกิดความเข้าใจและยอมรับสภาพการ เป็นปัญหาอ่อนของเด็ก หลังจากนั้นควรแนะนำให้รู้จักหน่วยงานที่ช่วยเหลือการศึกษาและอาชีพแก่เด็กปัญหาอ่อน และการตรวจรักษา เมื่อบุคคลปัญหาอ่อนมีปัญหาทางด้านอารมณ์

ตารางที่ ๓๔

แสดงปัญหาในการฝึกเด็กให้ช่วยเหลือตนเองที่บ้าน

ปัญหาในการฝึกเด็กให้ช่วยเหลือตนเอง	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาฝึก	๖๗	๓๕.๖	๔	๒๖.๕	๗๑	๓๕.๕	๑๐	๓๒.๒
ผู้ปกครองไม่ทราบวิธีการฝึกอบรม	๗๒	๓๘.๓	๑๔	๕๑.๒	๘๖	๓๘.๕	๑๒	๓๘.๗
ญาติพี่น้องของเด็กมักรบกวนสมาธิในการฝึกอบรม	๑๑	๕.๘	๔	๑๑.๗	๑๕	๖.๘	๓	๙.๗
ผู้ปกครองไม่ค่อยเข้มงวดในการฝึกอบรม	๓๖	๑๙.๑	๖	๑๗.๖	๔๒	๑๙.๐	๕	๑๖.๑
อื่น ๆ	๒	๑.๐	๑	๒.๙	๓	๑.๓	๑	๓.๒
รวม	๑๘๘	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๒๒๒	๑๐๐	๓๑	๑๐๐

ปัญหาในการฝึกเด็กปัญหาอ่อนให้ช่วยเหลือตนเองที่บ้านส่วนใหญ่คือ ผู้ปกครองไม่ค่อยทราบวิธีในการฝึกซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๘.๕ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๘.๗ ของผู้ปกครองไม่ทราบวิธีว่าจะฝึกเด็กปัญหาอ่อนอย่างไร จึงปล่อยปละละเลย เพราะเด็กปัญหาอ่อนโดยทั่วไปพูดไม่ค่อยรู้เรื่องหรือเข้าใจว่าพูดเกี่ยวกับอะไร มักจะมีปัญหาด้านอารมณ์อยู่บ่อย ๆ ดังนั้นข้อที่ควรแก้ไขคือผู้ปกครองควรไปพบนักสังคมสงเคราะห์ตามหน่วยงานที่ให้การช่วยเหลือเด็กปัญหาอ่อน ซึ่งนักสังคมสงเคราะห์จะให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการฝึกอบรมได้

นอกจากผู้ปกครองจะไม่ค่อยทราบวิธีในการฝึกเด็กปัญหาอ่อนแล้ว ปรากฏว่าผู้ปกครองยังไม่ค่อยมีเวลาในการฝึกอีกด้วย ส่วนญาติพี่น้องรบกวนนั้นมีจำนวนน้อยมาก

ตารางที่ ๓๖

แสดงความต้องการด้านบริการในการสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อน

ความต้องการด้านบริการ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ด้านการศึกษา	๔๑	๒๒.๐	๑๐	๒๕.๐	๕๑	๒๑.๖	๕	๑๗.๒
ด้านการฝึกอาชีพ	๕๕	๒๙.๕	๑๓	๓๒.๕	๖๘	๒๘.๘	๕	๓๑.๐
ด้านการรักษาพยาบาล	๓๕	๑๘.๘	๔๗	๑๗.๕	๕๒	๒๒.๐	๖	๒๐.๗
ด้านการแนะนำการฝึกอบรมที่บ้าน	๕๐	๒๖.๘	๘	๒๐.๐	๕๘	๒๔.๖	๘	๒๗.๖
อื่น ๆ	๕	๒.๗	๒	๕.๐	๗	๓.๐	๑	๓.๔
รวม	๑๘๖	๑๐๐	๕๐	๑๐๐	๒๓๖	๑๐๐	๒๙	๑๐๐

ส่วนใหญ่ของเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อนทั้งหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนมีความต้องการในบริการการฝึกอาชีพถึงร้อยละ ๒๙.๕ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๑.๐ ของผู้ปกครอง ทั้งหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนมีความเห็นใกล้เคียงกัน แต่อย่างไรก็ตามพบว่า ความต้องการในด้านการแนะนำการฝึกอบรมที่บ้าน การบริการด้านการศึกษาและการรักษาพยาบาล ก็มีจำนวนที่ใกล้เคียงกันมาก และไม่แตกต่างจากการบริการฝึกอาชีพมากนัก

สรุปได้ว่า ทั้งหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนมีความต้องการเกี่ยวกับการฝึกอาชีพ การศึกษา การรักษาพยาบาล และการแนะนำการฝึกอบรมที่บ้านในจำนวนที่ใกล้เคียงกันและประกอบกันไปเพื่อความสัมฤทธิ์ผลของการบริการบุคคลปัญญาอ่อน

ตารางที่ ๓๗

แสดงข้อควรปฏิบัติ เมื่อ เด็กปัญญาอ่อนมีปัญหาด้านอารมณ์

ข้อควรปฏิบัติ เมื่อ เด็กปัญญาอ่อน มีปัญหาด้านอารมณ์	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ปล่อยเด็กโดยไม่ได้ให้ความสนใจ	๕	๕.๗	๔	๑๓.๘	๙	๘.๑	๕	๑๔.๓
พาไปพบแพทย์ตามคลินิก	๗	๘.๐	๓	๑๑.๖	๑๐	๙.๐	๖	๑๗.๑
พาไปโรงพยาบาลปัญญาอ่อน	๖๘	๗๘.๑	๑๕	๕๑.๗	๘๓	๗๔.๘	๒๐	๕๗.๑
ซื้อยาตามร้านขายยาเพื่อไปให้ทาน	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐
อื่น ๆ	๗	๘.๐	๒	๖.๘	๙	๘.๑	๔	๑๑.๘
รวม	๘๗	๑๐๐	๒๘	๑๐๐	๑๑๕	๑๐๐	๓๙	๑๐๐

สำหรับข้อควรปฏิบัติ เมื่อ เด็กปัญญาอ่อนมีปัญหาด้านอารมณ์นั้น เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่
ของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนตอบว่า ควรพาเด็กปัญญาอ่อนไปที่โรงพยาบาลปัญญาอ่อนซึ่งมีถึง
สามในสี่ของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดคือร้อยละ ๗๘.๘ และผู้ปกครองเห็นด้วยกับการพาไปโรงพยาบาล
ปัญญาอ่อนร้อยละ ๕๗.๑ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลมีถึงร้อยละ ๗๘.๐
การที่เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ตอบว่าพาไปโรงพยาบาลปัญญาอ่อนอาจจะเป็น เพราะว่าโรงพยาบาลปัญญาอ่อน
มีการตรวจวินิจฉัยการเป็นปัญญาอ่อน การบำบัดรักษาทางการแพทย์ การบริการด้านศึกษา
การฝึกอาชีพ เป็นต้น

ตารางที่ ๓๘

แสดงข้อควรปฏิบัติของหน่วยงานในการป้องกันภาวะปัญญาอ่อน

ข้อควรปฏิบัติในการป้องกันภาวะปัญญาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของ- การเป็นปัญญาอ่อนในชุมชนให้มากกว่าเดิม	๗๕	๔๑.๖	๑๖	๔๒.๑	๙๑	๔๑.๗	๑๕	๔๔.๑
การแจกคู่มือการวางแผนครอบครัวเวลา- ไปจดทะเบียนสมรส	๑๖	๘.๕	๔	๑๐.๕	๒๐	๙.๒	๓	๘.๘
ทางสำนักงานวางแผนครอบครัวควรจะได้ มีการอธิบายสาเหตุการเป็นปัญญาอ่อนด้วย	๔๔	๒๔.๔	๑๗	๑๘.๔	๖๑	๒๓.๔	๗	๒๐.๖
การป้องกันปัญญาอ่อนที่อยู่ในภาวะเจริญ- พันธุ์ไม่ให้มีบุตรอีกต่อไป	๔๔	๒๔.๔	๕	๒๓.๗	๔๙	๒๔.๓	๘	๒๓.๔
อื่น ๆ	๑	๐.๕	๒	๕.๒	๓	๑.๔	๑	๒.๙
รวม	๑๘๐	๑๐๐	๓๘	๑๐๐	๒๑๘	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

เกือบครึ่งของเจ้าหน้าที่หน่วยงานรัฐบาล เอกชน และผู้ปกครองมีความเห็นเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติของหน่วยงานในการป้องกันภาวะปัญญาอ่อนว่าควรทำการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นปัญญาอ่อนในชุมชนให้มากกว่าเดิมซึ่งมีถึงร้อยละ ๔๑.๗ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๔๔.๑ ของผู้ปกครอง และเมื่อเปรียบเทียบความเห็นของทั้งสองหน่วยงานปรากฏว่าใกล้เคียงกันมากคือร้อยละ ๔๑.๖ และ ๔๒.๑ ตามลำดับ

นอกจากจะทำการ เผยแพร่ความรู้ของสาเหตุการ เป็นปัญหาอ่อนไห้มากกว่า เดิม แล้ว ควรมีการป้องกันปัญหาอ่อนที่อยู่ในภาวะ เจริญพันธุ์ไม่ให้มีบุตรอีกต่อไป เพราะมีผลที่บุตรของ บุคคลปัญหาอ่อนมีโอกาสเป็นปัญหาอ่อนได้ถึง ๑ : ๑ รวมทั้งสำนักงานวางแผนครอบครัวควรจะได้ มีการอธิบายสาเหตุการ เป็นปัญหาอ่อนด้วย และ เพื่อให้การป้องกันภาวะปัญหาอ่อนได้ผลดียิ่งขึ้น ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริการบุคคลปัญหาอ่อนควรสนับสนุนงานวิจัยด้านปัญหาอ่อนให้ มากยิ่งขึ้น (ดังตารางที่ ๓๔)

อย่างไรก็ตามในการป้องกันภาวะปัญหาอ่อนก็ยังมีปัญหามาก เพราะภาวะปัญหาอ่อน เป็นเรื่องที่เข้าใจยากสำหรับประชาชนทั่วไป (ดังตารางที่ ๔๐) ซึ่งมีถึงร้อยละ ๒๔.๐ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๑.๐ ของผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคในด้านขาดความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ขาดงบประมาณในการจ้างบุคคลทำการ เผยแพร่ และการ เผยแพร่การป้องกันโดยการใช้ เอกสาร ยังทำได้จำกัดมาก

ตารางที่ ๓๔

วิธีการปฏิบัติ เพื่อให้การป้องกันภาวะปัญญาอ่อนได้ผลดียิ่งขึ้น

การป้องกันภาวะปัญญาอ่อนเพื่อให้ได้ ผลดีกว่าเดิม	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ทางสถานสงเคราะห์ควรตั้งแผนกที่ทำงาน เผยแพร่โดยเฉพาะ	๔๐	๒๐.๔	๔	๒๔.๒	๔๔	๒๑.๔	๖	๒๐.๐
จัดพิมพ์เอกสารเพิ่มขึ้นและแจกฟรี	๔๘	๒๕.๑	๔	๒๗.๓	๕๒	๒๕.๔	๘	๒๖.๗
การสนับสนุนงานด้านวิจัยปัญญาอ่อนให้ มากยิ่งขึ้น	๒๒	๑๒.๔	๑๑	๓๐.๓	๓๓	๑๖.๒	๑๐	๓๓.๓
พยายามป้องกันที่บุคคลปัญญาอ่อนให้รัดกุม	๔๐	๒๐.๔	๕	๑๕.๑	๔๕	๒๐.๒	๕	๑๖.๖
อื่น ๆ	๑	๐.๕	๑	๓.๐	๒	๐.๙	๑	๓.๓
รวม	๑๙๑	๑๐๐	๓๓	๑๐๐	๒๒๔	๑๐๐	๓๐	๑๐๐

ตารางที่ ๔๐

แสดงอุปสรรคในการป้องกันภาวะพิษยาอ่อน

อุปสรรคในการป้องกันภาวะพิษยาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การเผยแพร่วิธีป้องกันโดยทาง เอกสาร- ยังทำได้จำกัด	๔๒	๒๑.๖	๗	๑๘.๕	๔๙	๒๑.๑	๖	๒๐.๓
ขาดความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในการ- เผยแพร่	๔๘	๒๔.๓	๑๐	๒๖.๓	๕๘	๒๕.๐	๗	๒๔.๑
ภาวะพิษยาอ่อน เป็น เรื่องที่ เข้าใจยาก สำหรับคนทั่วไป	๕๓	๒๗.๓	๑๒	๓๑.๕	๖๕	๒๘.๐	๙	๓๑.๐
ขาดงบประมาณในการจ้างบุคลากร	๔๙	๒๔.๒	๘	๒๑.๐	๕๗	๒๔.๖	๖	๒๐.๓
อื่น ๆ	๒	๐.๑	๑	๒.๖	๓	๑.๓	๑	๓.๔
รวม	๑๙๔	๑๐๐	๓๘	๑๐๐	๒๓๒	๑๐๐	๒๙	๑๐๐

ตารางที่ ๔๑

แสดงเกี่ยวกับระยะที่จำเป็นที่สุดในการป้องกันภาวะปัญญาอ่อน

ระยะที่จำเป็นที่สุดในการป้องกันภาวะ ปัญญาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การป้องกันในระยะก่อนการตั้งครรภ์	๕๗	๓๐.๑	๙	๓๑.๐	๖๖	๓๐.๒	๑๐	๒๕.๔
การป้องกันในระหว่างตั้งครรภ์	๖๐	๓๑.๓	๑๑	๓๗.๕	๗๑	๓๒.๖	๑๑	๓๒.๓
การป้องกันในเวลาคลอด	๓๕	๑๘.๕	๔	๑๓.๘	๓๙	๑๗.๙	๕	๑๗.๖
การป้องกันภายหลังคลอด	๓๔	๑๗.๙	๓	๑๐.๓	๓๗	๑๗.๐	๕	๑๔.๗
อื่น ๆ	๓	๑.๖	๒	๖.๕	๕	๒.๓	๒	๕.๔
รวม	๑๘๙	๑๐๐	๒๘	๑๐๐	๒๑๘	๑๐๐	๓๙	๑๐๐

ระยะที่จำเป็นที่สุดในการป้องกันภาวะปัญญาอ่อนคือการป้องกันในระหว่างการตั้ง
ครรภ์ ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๒.๖ ของเจ้าหน้าที่และร้อยละ ๓๒.๓ ของผู้ปกครอง และรองลงมาคือการ
ป้องกันในระยะก่อนการตั้งครรภ์

สำหรับการป้องกันในขณะตั้งครรภ์จะเห็นว่ามีความจำเป็นมากเพราะอยู่ในระหว่าง
ที่ทารกอยู่ในครรภ์และกำลังเจริญเติบโต ซึ่งทารกอาจได้รับอันตรายจากสารเคมีที่มารดาได้รับประทาน
เข้าไป หรือจากรังสีถ้าเกิดกรณีที่มารดาต้องเข้ารับการฉายรังสี รวมทั้งการรับประทานอาหารที่ขาด
ธาตุหรือสารอาหารที่จำเป็นต่อการสร้างเซลล์เนื้อเยื่อของสมอง ก็มีผลทำให้เด็กคลอดออกมาเป็น
ปัญญาอ่อนได้

ตารางที่ ๔๒

แสดงถึงผู้ที่ควรมีอำนาจ เด็ดขาดที่จะพิจารณาตัดสินว่าใคร เป็นบุคคลปัญหาอ่อน

ผู้ที่ให้การพิจารณาว่าบุคคล เป็นปัญหาอ่อน	ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
แพทย์	๗๘	๔๖.๗	๑๒	๒๙.๒	๙๐	๔๔.๙	๑๓	๓๕.๑
นักจิตวิทยา	๕๒	๓๓.๗	๑๐	๒๔.๔	๖๒	๓๐.๘	๙	๒๕.๓
นักสังคมสงเคราะห์	๑๓	๘.๔	๑๑	๒๖.๘	๒๔	๑๑.๙	๗	๑๘.๘
ครู	๑๔	๙.๑	๖	๑๔.๖	๒๐	๙.๙	๕	๑๓.๕
อื่น ๆ	๓	๑.๙	๒	๔.๙	๕	๒.๕	๓	๘.๑
รวม	๑๖๐	๑๐๐	๔๑	๑๐๐	๒๐๑	๑๐๐	๓๗	๑๐๐

ในการพิจารณาว่าบุคคลเป็นปัญหาอ่อนหรือไม่นั้น การพิจารณาจะเป็นที่ตัดสินเด็ดขาด โดยขึ้นอยู่กับแพทย์ซึ่งมีถึงร้อยละ ๔๔.๙ ของเจ้าหน้าที่และร้อยละ ๓๕.๑ ของผู้ปกครอง โดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลแสดงความเห็นมากกว่าหน่วยงานเอกชนด้วยร้อยละ ๔๖.๗ และ ๒๙.๒ ตามลำดับ รองลงมาคือนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์

แต่อย่างไรก็ตามในการพิจารณานั้นจะมีการทำงานกันร่วมกันของแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ถึงกระนั้นก็ตามในการตรวจวินิจฉัยมักจะมีพบอุปสรรคเกี่ยวกับผู้ปกครองให้ข้อมูลที่ไม่ว่างชัดเจน (ดูตารางที่ ๔๓)

ตารางที่ ๔๓

แสดงอุปสรรคในการตรวจวินิจฉัยเกี่ยวกับการ เป็นปัญหาอ่อน

อุปสรรคในการตรวจวินิจฉัยการ เป็น ปัญหาอ่อน	ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เด็กบางคนไม่ยอมร่วมมือให้เจ้าหน้าที่- ตรวจสอบ	๔๔	๒๕.๖	๑๐	๒๕.๕	๕๔	๒๕.๕	๘	๒๕.๘
เครื่องมือในการตรวจยังไม่ทันสมัยพอ	๒๖	๑๕.๐	๔	๑๐.๓	๓๐	๑๔.๑	๕	๑๖.๑
ข้อมูลจากผู้ปกครองไม่ชัดเจน	๕๔	๓๕.๑	๑๖	๔๑.๐	๗๐	๓๕.๕	๑๐	๓๒.๓
ผู้ปกครองไม่ยอมรับว่าบุตรตน เป็นปัญหาอ่อน	๔๔	๒๕.๕	๘	๒๐.๕	๕๒	๒๕.๕	๗	๒๑.๖
อื่น ๆ	๐	๐.๐	๑	๒.๗	๑	๐.๕	๑	๓.๒
รวม	๑๗๓	๑๐๐	๓๙	๑๐๐	๒๑๒	๑๐๐	๓๑	๑๐๐

ตารางที่ ๔๔

แสดงปัญหาในการบำบัดทางการแพทย์

ปัญหาในการบำบัดทางการแพทย์	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
จำนวนแพทย์มีไม่เพียงพอ	๔๑	๒๘.๓	๘	๒๔.๒	๔๙	๒๔.๗	๘	๒๓.๕
ขาดยารักษา	๔	๖.๒	๔	๑๒.๑	๑๓	๖.๖	๓	๘.๘
มีปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็ก เช่นตรวจยาก เพราะเด็กมีปัญหาทางอารมณ์	๖๑	๒๘.๑	๔	๒๗.๓	๗๐	๓๕.๔	๑๒	๓๕.๓
ผู้ปกครองไม่ดูแลเด็กตามคำสั่งแพทย์	๔๒	๓๕.๘	๑๐	๓๐.๓	๖๒	๓๑.๓	๑๐	๒๙.๔
อื่น ๆ	๒	๑.๓	๒	๖.๑	๔	๒.๐	๑	๒.๙
รวม	๑๖๕	๑๐๐	๓๓	๑๐๐	๑๙๘	๑๐๐	๓๔	๑๐๐

ส่วนใหญ่ปัญหาที่พบบ่อยในการบำบัดทางการแพทย์คือ มีปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็ก เช่น ตรวจยากเพราะเด็กมีปัญหาทางอารมณ์มีถึงร้อยละ ๓๕.๔ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๕.๓ ของผู้ปกครอง และผู้ปกครองไม่ดูแลเด็กตามคำสั่งแพทย์ แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้จะมีปัญหาในการตรวจแต่ทางแพทย์ก็พยายามจนกว่าจะตรวจได้ผลออกมา เพื่อพิจารณาการ เป็นปัญหาอ่อนของ เด็ก

ส่วนปัญหาที่ว่าแพทย์มีจำนวนไม่พอ เพียงนั้นมีอยู่ประมาณหนึ่งในสี่ของ เจ้าหน้าที่ทั้งหมด สำหรับปัญหาที่เกี่ยวกับการขาดยารักษานั้นมีน้อยมาก

ตารางที่ ๔๕

แสดงปัญหาในการทำกายภาพบำบัด

ปัญหาในการทำกายภาพบำบัด	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เจ้าหน้าที่ทำกายภาพบำบัดไม่เพียงพอ	๓๔	๒๒.๘	๕	๑๘.๕	๔๔	๒๐.๘	๘	๒๒.๘
ขาดอุปกรณ์	๓๔	๑๙.๔	๖	๒๒.๒	๔๐	๑๘.๙	๖	๑๗.๑
ขาดความร่วมมือจากผู้ปกครอง	๓๘	๒๒.๒	๕	๑๘.๘	๔๒	๑๙.๘	๗	๒๐.๐
เด็กมาทำไม่สม่ำเสมอ	๕๙	๓๔.๕	๑๑	๔๐.๗	๗๐	๓๓.๐	๑๑	๓๑.๔
อื่นๆ	๑๕	๐.๕	๑	๓.๗	๑๖	๗.๕	๓	๘.๖
รวม	๑๘๕	๑๐๐	๒๗	๑๐๐	๒๑๒	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

สำหรับการทำกายภาพบำบัดโดยทั่วไปมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับเด็กมาทำไม่สม่ำเสมอ ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้แสดงความเห็นถึงร้อยละ ๓๓.๐ ส่วนผู้ปกครองร้อยละ ๓๑.๔ การทำการบำบัดก็ไม่ต่อเนื่องกันย่อมไม่บังเกิดผลเท่าที่ควร ส่วนปัญหารองลงมาคือเจ้าหน้าที่ทำกายภาพบำบัดไม่เพียงพอ ขาดความร่วมมือจากผู้ปกครองในการพาเด็กมาทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาล และขาดอุปกรณ์เกี่ยวกับกายบำบัด

ตารางที่ ๔๖
แสดงข้อดีของการจัดกลุ่มสหนาการ

ข้อดีของการจัดกลุ่มสหนาการ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ช่วยให้เด็กสามารถเข้ากลุ่มได้	๖๔	๓๐.๒	๑๔	๓๗.๘	๗๘	๓๑.๓	๔	๓๑.๑
ช่วยให้อวัยวะต่าง ๆ ของเด็กได้มีการ- เคลื่อนไหว	๓๘	๑๘.๔	๕	๑๓.๕	๔๔	๑๗.๗	๕	๑๗.๒
ช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้ อยู่ตามลำพัง	๖๐	๒๘.๓	๕	๒๔.๓	๖๕	๒๗.๗	๘	๒๗.๖
ช่วยให้เด็กมีอาการแจ่มใส	๔๘	๒๒.๖	๘	๒๑.๖	๕๖	๒๒.๕	๖	๒๐.๗
อื่น ๆ	๑	๐.๔	๑	๒.๗	๒	๐.๘	๑	๓.๔
รวม	๒๑๒	๑๐๐	๓๗	๑๐๐	๒๔๙	๑๐๐	๒๕	๑๐๐

จากการจัดกลุ่มสหนาการว่ามีข้อดีที่ช่วยให้ เด็กปัญญาอ่อน เข้ากลุ่ม เพื่อนได้ซึ่งมีถึง ร้อยละ ๓๑.๓ ของเจ้าหน้าที่และร้อยละ ๓๑.๑ ของผู้ปกครอง ตามธรรมดาเราจะพบว่าเด็ก - ปัญญาอ่อนแต่ละคน เข้ากับใครไม่ค่อยได้แม้แต่ที่ห้องในครอบครัวด้วยกันก็ตาม แต่เมื่อเด็กปัญญาอ่อนได้ เข้ากลุ่มสหนาการแล้วก็จะมีผลทำให้ เขาสามารถปรับตัว เข้ากับผู้อื่นในสังคมได้ดียิ่งขึ้น

ส่วนผลดีอีกด้านหนึ่งคือช่วยให้ เด็กปัญญาอ่อน เกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้อยู่ตาม ลำพังคนเดียววนออกนอกนั้นยังช่วยให้ เด็กมีอาการแจ่มใสขึ้น

ตารางที่ ๔๗
แสดงปัญหาในการจัดกลุ่มสหนาการ

ปัญหาในการจัดกลุ่มสหนาการ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เด็กไม่ค่อยให้ความร่วมมือเพราะไม่ค่อยมีเวลา	๑๖	๑๒.๕	๖	๑๕.๘	๒๒	๑๓.๘	๕	๑๕.๗
สถานสงเคราะห์ไม่ค่อยมีเวลาจัดสหนาการ	๒๗	๒๑.๗	๗	๑๘.๕	๓๔	๒๑.๒	๘	๒๓.๕
ขาดผู้ฝึกที่จะนำกลุ่ม	๕๐	๔๐.๓	๑๖	๔๒.๑	๖๖	๔๑.๓	๑๓	๓๘.๒
อื่น ๆ	๓	๔.๐	๑	๒.๖	๔	๒.๕	๑	๒.๕
รวม	๑๒๖	๑๐๐	๓๘	๑๐๐	๑๖๐	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

สำหรับการจัดกลุ่มสหนาการส่วนใหญ่แล้วจะมีผลดีแก่เด็กปัญหาอ่อนในการเข้ากลุ่ม แต่อันแต่การจัดกลุ่มสหนาการก็มักจะมีปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยคือ ขาดผู้ฝึกที่จะนำกลุ่มซึ่งเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนได้แสดงความคิดเห็นถึงร้อยละ ๔๑.๓ และเป็นการแสดงความคิดเห็นที่ใกล้เคียงกันระหว่างทั้งสองหน่วยงาน ส่วนผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ ๓๘.๒

ส่วนปัญหาเกี่ยวกับทางสถานสงเคราะห์ไม่ค่อยมีเวลาจัดสหนาการและขาดความร่วมมือจากผู้ปกครองจะเป็นปัญหาอันดับรองลงมา

ตารางที่ ๔๘

แสดง เทคนิคในการฝึก เด็กปัญญาอ่อนในการช่วย เหลือตนเอง

เทคนิคในการฝึกให้เด็กได้ช่วยตนเอง	ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การฝึกควรมีการให้รางวัล	๔๔	๒๘.๐	๘	๒๔.๒	๕๒	๒๗.๔	๘	๒๕.๘
การฝึกต้องอาศัยครูจำนวนมาก	๗	๔.๔	๒	๖.๑	๙	๔.๗	๒	๖.๔
การฝึกต้องอาศัยผู้ปกครองร่วมฝึกด้วย	๓๔	๒๑.๖	๗	๒๑.๒	๔๑	๒๑.๖	๗	๒๒.๖
การฝึกต้องกระทำให้สม่ำเสมอ	๗๒	๔๕.๘	๑๕	๔๕.๔	๘๗	๔๕.๘	๑๔	๔๕.๒
อื่น ๆ	๐	๐.๐	๑	๓.๐	๑	๐.๕	๐	๐.๐
รวม	๑๕๗	๑๐๐	๓๓	๑๐๐	๑๙๐	๑๐๐	๓๑	๑๐๐

การฝึกเด็กปัญญาอ่อนในการช่วยเหลือตนเอง เช่นการรับประทานอาหาร การอาบน้ำ การแต่งตัว เป็นต้น ซึ่งการฝึกเพื่อจะได้ผลดีเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการฝึกควรต้องปฏิบัติให้สม่ำเสมอถึงร้อยละ ๔๕.๘ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๔๕.๒ ของผู้ปกครอง เอกชน มีความเห็นใกล้เคียงกันมากคือร้อยละ ๔๕.๘ และ ๔๕.๔ ตามลำดับ

สำหรับการให้รางวัลในระหว่างที่ฝึกและการอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครอง ก็เป็นผลดีตามมา

ตารางที่ ๔๔

แสดงผลการ เรียนวิชาสามัญของบุคคลปัญญาอ่อน

ผลการ เรียนวิชาสามัญของบุคคลปัญญาอ่อน	ความคิดเห็นของ เจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เด็กสามารถอ่านออก เขียนได้ตามหลักสูตร ทุกประการ	๕	๕.๓	๓	๕.๖	๘	๖.๕	๓	๑๐.๗
เด็กสามารถอ่านออก เขียนได้บ้างพอสมควร	๕๓	๕๗.๐	๑๖	๕๑.๖	๖๙	๕๕.๖	๑๕	๕๓.๖
เด็กสามารถอ่านออก เขียนได้ปานกลาง	๑๕	๑๖.๑	๕	๑๖.๑	๒๐	๑๖.๑	๔	๑๔.๓
เด็กสามารถอ่านออก เขียนได้น้อยมาก	๑๘	๑๘.๓	๖	๑๘.๘	๒๔	๑๘.๘	๕	๑๗.๘
อื่น ๆ	๒	๒.๑	๑	๓.๒	๓	๒.๔	๑	๓.๖
รวม	๘๓	๑๐๐	๓๑	๑๐๐	๑๒๔	๑๐๐	๒๘	๑๐๐

โดยทั่วไปผลการ เรียนวิชาสามัญของบุคคลปัญญาอ่อนจะทำให้ เด็กสามารถอ่านออก
เขียนได้พอสมควรซึ่งเจ้าหน้าที่ได้แสดงความเห็นถึงร้อยละ ๕๕.๖ และผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ ๕๓.๖
เมื่อ เปรียบ เทียบกันระหว่างหน่วยงานรัฐบาลและ เอกชนพบว่า หน่วยงานรัฐบาลมีความ เห็นมากกว่าหน่วย
งานเอกชนเล็กน้อยคือร้อยละ ๕๗.๐ และ ๕๑.๖

ตารางที่ ๕๐

แสดงการประกอบอาชีพการงานภายหลังจาก เรียนวิชาสามัญ

สิ่งที่บุคคลปัญญ่าอ่อนทำหลังจากเรียนวิชา สามัญ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ออกจากสถานสงเคราะห์ไปอยู่ที่บ้าน ช่วย ผู้ปกครองประกอบอาชีพ	๔๔	๔๑.๕	๑๔	๔๐.๐	๖๓	๓๘.๗	๑๒	๓๖.๕
เรียนวิชาชีพในสถานสงเคราะห์ต่อ	๓๐	๒๕.๕	๑๗	๒๐.๐	๔๗	๒๘.๘	๘	๒๔.๒
ออกไปประกอบอาชีพต่าง ๆ	๑๗	๑๕.๕	๕	๑๔.๓	๒๒	๑๓.๕	๕	๑๕.๑
ไม่ได้ทำอะไร	๑๘	๑๕.๒	๘	๒๒.๘	๒๖	๑๕.๕	๖	๑๘.๒
อื่น ๆ	๕	๓.๕	๑	๒.๘	๕	๓.๑	๒	๖.๑
รวม	๑๑๘	๑๐๐	๔๕	๑๐๐	๑๖๓	๑๐๐	๓๓	๑๐๐

การประกอบอาชีพภายหลังที่เด็กปัญญาอ่อน เรียนวิชาสามัญแล้วปรากฏว่าส่วนมาก
เด็กออกจากสถานสงเคราะห์ไปอยู่บ้านช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๘.๗ ของเจ้าหน้าที่
และร้อยละ ๓๖.๕ ของผู้ปกครอง โดยหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนมีความเห็นใกล้เคียงกันมากคือ
ร้อยละ ๔๑.๕ และ ๔๐.๐ ตามลำดับ

ส่วนเด็กที่เรียนวิชาอาชีพต่อในสถานสงเคราะห์มีอันดับรองลงมา โดยเลือกเรียน
วิชาตามความถนัดและตามที่สถานสงเคราะห์แนะนำอาชีพให้

ตารางที่ ๕๑

แสดงการปรับตัวของบุคคลปัญญาอ่อนต่อสังคม

การปรับตัวของบุคคลปัญญาอ่อนต่อสังคม	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เด็กสามารถปรับตัวได้เป็นอย่างดี	๒๒	๒๔.๑	๔	๑๕.๔	๒๖	๒๒.๒	๘	๒๓.๕
เด็กสามารถปรับตัวได้พอใช้	๔๗	๕๑.๖	๑๓	๕๐.๐	๖๐	๕๑.๓	๑๖	๔๗.๑
เด็กสามารถปรับตัวได้ปานกลาง	๑๕	๑๖.๕	๕	๑๙.๒	๒๐	๑๗.๑	๖	๑๗.๖
เด็กสามารถปรับตัวได้เล็กน้อย	๕	๕.๕	๓	๑๑.๕	๘	๖.๘	๓	๘.๘
อื่น ๆ	๒	๒.๒	๑	๓.๘	๓	๒.๖	๑	๒.๘
รวม	๘๑	๑๐๐	๒๖	๑๐๐	๑๑๗	๑๐๐	๓๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๕๑ แสดงถึงความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการปรับตัวของบุคคลปัญญาอ่อนต่อสังคม พบว่าเจ้าหน้าที่มีจำนวนครึ่งหนึ่งเห็นว่าเด็กสามารถปรับตัวได้พอใช้ คือมีร้อยละ ๕๑.๓ และผู้ปกครองเห็นด้วยร้อยละ ๔๗.๑ โดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนมีความคิดเห็นใกล้เคียงกันมากคือร้อยละ ๕๑.๖ และ ๕๐.๐

สำหรับ เด็กปัญญาอ่อนที่มีความสามารถปรับตัวได้อย่างดีให้ เข้ากับสังคมมีเพียงร้อยละ ๒๒.๒ ของความคิดเห็นเจ้าหน้าที่และร้อยละ ๒๓.๕ ของผู้ปกครอง

ตารางที่ ๕๒

แสดงปัญหา เกี่ยวกับความประพฤติดของบุคคลปัญญาอ่อนขณะอยู่ประจำในสถานสงเคราะห์

ปัญหาด้านความประพฤติดขณะอยู่ในสถานสงเคราะห์	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็นของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
หนีออกจากสถานสงเคราะห์	๓๗	๒๑.๗	๘	๒๑.๑	๔๕	๒๑.๗	๗	๒๑.๘
ขอรับแก่เพื่อนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์	๕๗	๓๓.๕	๑๔	๓๖.๘	๗๑	๓๔.๑	๑๑	๓๔.๔
ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งครู	๒๔	๑๓.๐	๖	๑๕.๘	๓๕	๑๖.๘	๕	๑๕.๖
ชอบลักขโมยของเพื่อน	๔๑	๒๔.๑	๙	๒๓.๖	๕๐	๒๔.๐	๘	๒๔.๐
อื่น ๆ	๖	๓.๕	๑	๒.๖	๗	๓.๔	๑	๓.๑
รวม	๑๗๐	๑๐๐	๓๘	๑๐๐	๒๐๘	๑๐๐	๓๒	๑๐๐

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติดของเด็กปัญญาอ่อนขณะอยู่ประจำในสถานสงเคราะห์ พบว่าส่วนใหญ่มีปัญหาขอรับแก่เพื่อนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ด้วยกัน ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๔.๑ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๔.๔ ของผู้ปกครอง โดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนมีความเห็นใกล้เคียงกัน และปัญหารองลงมาคือเด็กชอบขโมยสิ่งของของเพื่อน การที่เด็กขอรับแก่เพื่อนอาจเนื่องมาจากเด็กชอบมีปัญหาด้านอารมณ์ ตามธรรมดาเด็กปัญญาอ่อนจะมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย

ตารางที่ ๕๓

แสดงการประกอบอาชีพการงานภายหลังการอบรมวิชาชีพของบุคคลปัญญาอ่อน

การประกอบอาชีพภายหลังการฝึกอบรม- วิชาชีพ	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ออกไปประกอบอาชีพตามที่ได้รับการอบรม มา	๑๗	๑๓.๓	๔	๑๓.๓	๒๑	๑๑.๗	๖	๑๘.๗
ไม่ได้ประกอบอาชีพแต่อยู่กับบ้านเฉย ๆ	๑๖	๑๐.๖	๓	๑๐.๑	๑๙	๑๐.๕	๔	๑๒.๕
ไม่ได้ประกอบอาชีพเพราะหน่วยงานไม่ค้ ยอมรับเข้าทำงาน	๕๖	๓๗.๓	๙	๓๐.๐	๖๕	๓๖.๑	๑๐	๓๑.๒
ออกไปช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพที่บ้าน ของตนเอง	๖๑	๔๐.๖	๑๓	๔๓.๓	๗๔	๔๑.๑	๑๒	๓๗.๕
อื่น ๆ	๐	๐.๐	๑	๓.๓	๑	๐.๖	๐	๐.๐
รวม	๑๕๐	๑๐๐	๓๐	๑๐๐	๑๘๐	๑๐๐	๓๒	๑๐๐

จากตารางที่ ๕๓ แสดงว่าการประกอบอาชีพการงานของบุคคลปัญญาอ่อน
ภายหลังที่ได้อบรมวิชาชีพแล้วจะไปช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพที่บ้านของตนเองซึ่งมีถึงร้อยละ ๔๑.๑
ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๓๗.๕ ของผู้ปกครองที่เห็นด้วย โดยหน่วยงานเอกชนและรัฐบาลมีความเห็น
ต่างกันเล็กน้อยคือร้อยละ ๔๓.๓ และ ๔๐.๖ ตามลำดับ

มีบุคคลปัญญาอ่อนที่ไม่ได้ประกอบอาชีพเพราะหน่วยงานไม่ค้ยอมรับเข้าทำงาน
เพราะคิดว่าบุคคลปัญญาอ่อนมีประสิทธิภาพในการทำงานต่ำ (ตามตารางที่๒๔) และบุคคลปัญญาอ่อน
หางานทำได้ยากเพราะสังคมไม่ยอมรับ (ตามตารางที่ ๕๔)

ตารางที่ ๕๔

แสดงปัญหาในการประกอบอาชีพของบุคคลปัญหาอ่อน

ปัญหาในการประกอบอาชีพของบุคคลปัญหาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
มีปัญหาในการปรับตัว เข้ากับ เพื่อนร่วมงาน	๔๕	๒๔.๘	๔	๒๕.๐	๔๕	๒๔.๘	๔	๒๕.๗
บุคคลปัญหาอ่อนทำงานทำได้ยาก เพราะสังคม ยังไม่ยอมรับ	๖๓	๓๔.๘	๑๕	๔๑.๖	๗๘	๓๕.๕	๑๑	๓๑.๔
บุคคลปัญหาอ่อนมีปัญหาในด้านอารมณ์	๔๔	๒๔.๓	๘	๒๒.๒	๕๒	๒๔.๐	๘	๒๒.๘
ผู้ปกครองมักไม่ยินยอมให้บุคคลปัญหาอ่อน- ไปทำงานนอกบ้าน	๒๔	๑๖.๐	๔	๑๑.๒	๓๓	๑๕.๒	๖	๑๗.๑
อื่น ๆ	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๐	๐.๐	๑	๒.๙
รวม	๑๘๑	๑๐๐	๓๖	๑๐๐	๒๑๗	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

ตารางที่ ๕๕

ความเห็นของเจ้าหน้าที่ในการออกไปทำงานนอกบ้านของบุคคลปัญญาอ่อน

การทำงาน นอกบ้านของบุคคลปัญญาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%	จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%				
อยากให้เขาออกไปทำงานจะได้รู้จักการปรับ ตัวเข้ากับสังคม	๕๔	๕๑.๗	๑๖	๕๕.๒	๗๐	๕๒.๔	๒๑	๖๖.๖
ไม่อยากให้ออกไปทำงานเพราะทางบ้านมี รายได้พอใช้จ่ายอยู่แล้ว	๓	๒.๖	๑	๓.๑	๔	๒.๘	๑	๒.๘
อยากให้ทำงาน เฉพาะในสถานสงเคราะห์ เพราะมีผู้คอยช่วยเหลือดูแล	๒๒	๑๘.๓	๘	๒๗.๕	๓๐	๒๑.๐	๕	๑๕.๒
อยากให้ออกไปทำงานเพราะจะมีรายได้ มาช่วยครอบครัว	๒๘	๒๘.๕	๔	๑๓.๘	๓๒	๒๒.๘	๗	๒๐.๐
อื่น ๆ	๒	๑.๗	๐	๐.๐	๒	๑.๔	๑	๒.๘
รวม	๑๑๔	๑๐๐	๒๙	๑๐๐	๑๔๓	๑๐๐	๓๕	๑๐๐

เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า อยากให้บุคคลปัญญาอ่อนออกไปทำงานนอกบ้าน เพราะจะได้รู้จักการปรับตัว เข้ากับสังคมซึ่งมีถึงร้อยละ ๕๒.๔ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๖๐.๐ ของผู้ปกครอง เมื่อเปรียบเทียบกันพบว่าหน่วยงาน เอกชนมีความเห็นต่างกับหน่วยงานรัฐบาลเล็กน้อยคือ ร้อยละ ๓.๕ เท่านั้น ผลดีต่อมาคือจะมีรายได้มาช่วยครอบครัว แต่อย่างไรก็ตามเกี่ยวกับรายได้ของบุคคลปัญญาอ่อนเมื่อออกไปทำงานปรากฏว่า ยังต้องอาศัยความช่วยเหลือจากครอบครัวบางส่วน โดยเจ้าหน้าที่ได้แสดงความเห็นถึงร้อยละ ๔๔ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๔๔.๘ ของผู้ปกครอง ว่าต้องอาศัยเงินช่วยเหลือจากครอบครัวบางส่วน (ดูตารางที่ ๕๖)

ตารางที่ ๕๖

แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรายได้ของบุคคลปัญหาอ่อนเมื่อออกไปทำงาน

รายได้ของบุคคลปัญหาอ่อนเมื่อออกไปทำงาน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
พอใช้สำหรับตนเอง	๒๑	๒๑.๖	๘	๒๖.๗	๒๙	๒๒.๘	๖	๒๐.๗
พอใช้เลี้ยงครอบครัวได้	๑	๑.๐	๑	๓.๓	๒	๑.๖	๑	๓.๔
ต้องอาศัยเงินช่วยเหลือจากบิดามารดา- บางส่วน	๔๗	๔๘.๔	๑๔	๔๖.๗	๖๑	๔๘.๐	๑๓	๔๔.๘
บิดามารดาต้องช่วยเหลือพอ ๆ กับตอนที่- ยังไม่ได้ทำงาน	๒๔	๒๔.๗	๗	๒๓.๓	๓๑	๒๔.๔	๗	๒๔.๑
อื่น ๆ	๔	๔.๑	๐	๐.๐	๔	๓.๒	๒	๖.๘
รวม	๙๗	๑๐๐	๓๐	๑๐๐	๑๒๗	๑๐๐	๒๙	๑๐๐

ตารางที่ ๕๗

แสดงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการที่บุคคลปัญหาอ่อนไไม่มีครอบครัว

ปัญหาเมื่อบุคคลปัญหาอ่อนไไม่มีครอบครัว	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของ ผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน					
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ผู้ปกครองยังต้องให้การช่วยเหลืออยู่ต่อไป อีก	๓๓	๒๓.๔	๗	๒๕.๔	๔๐	๒๔.๓	๘	๒๕.๘
การครองชีวิตครอบครัวอาจจะไม่ยืนนาน บุตรที่เกิดตามมาจะเป็นปัญหาอ่อนทาง- กรรมพันธุ์	๓๑	๒๒.๔	๖	๒๒.๓	๓๗	๒๒.๕	๔	๑๒.๔
อื่น ๆ	๗๑	๕๑.๔	๑๓	๔๘.๑	๘๔	๕๐.๓	๑๗	๕๔.๘
	๓	๒.๒	๑	๓.๗	๔	๒.๕	๒	๖.๔
รวม	๑๓๘	๑๐๐	๒๘	๑๐๐	๑๖๕	๑๐๐	๓๑	๑๐๐

จากตารางที่ ๕๗ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจากการที่บุคคลปัญหาอ่อนไไม่มีครอบครัวคือ บุตรที่เกิดมาจะเป็นปัญหาอ่อนทางกรรมพันธุ์ รองลงมาคือผู้ปกครองยังต้องให้ความช่วยเหลืออยู่ต่อไป และการครองชีวิตครอบครัวอาจจะไม่ยืนนานโดยเจ้าหน้าที่แสดงความคิดเห็นร้อยละ ๕๒.๔, ๒๔.๓ และ ๒๒.๕ ตามลำดับ และผู้ปกครองร้อยละ ๕๔.๘, ๒๕.๘ และ ๑๒.๔ ตามลำดับ

ตารางที่ ๕๕
แสดงความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่และผู้ปกครองในการปรับปรุงแก้ไขการสงเคราะห์บุคคล
ปัญหาอ่อนในประเทศไทย

ข้อควรปรับปรุงแก้ไขการสงเคราะห์ บุคคลปัญหาอ่อน	ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ สถานสงเคราะห์				รวม		ความคิดเห็น ของผู้ปกครอง	
	รัฐบาล		เอกชน		จำนวน	%	จำนวน	%
	จำนวน	%	จำนวน	%				
การให้การศึกษา	๔๒	๒๒.๑	๔	๒๒.๕	๕๑	๒๒.๒	๖	๑๗.๖
การฝึกอบรมอาชีพ	๕๑	๒๖.๘	๑๓	๓๒.๕	๖๔	๒๗.๘	๑๐	๒๗.๔
การช่วยเหลือสวัสดิการ	๔๔	๒๕.๘	๑๐	๒๕.๐	๕๔	๒๕.๖	๔	๑๑.๑
การปรับปรุงด้านเทคนิคการรักษาพยาบาล	๔๑	๒๑.๖	๘	๒๐.๐	๔๙	๒๑.๓	๗	๑๘.๖
อื่น ๆ	๗	๓.๖	๐	๐.๐	๗	๓.๑	๒	๕.๕
รวม	๑๙๐	๑๐๐	๔๐	๑๐๐	๒๓๐	๑๐๐	๓๔	๑๐๐

เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีการปรับปรุงการบริการในด้านการฝึกอบรมอาชีพมากที่สุดคือร้อยละ ๒๗.๘ ของเจ้าหน้าที่ และร้อยละ ๒๕.๔ ของผู้ปกครอง เมื่อการปรับปรุงการบริการด้านอื่น เช่น การช่วยเหลือด้านสวัสดิการ การให้การศึกษา และการปรับปรุงเทคนิคการรักษาพยาบาลก็มีจำนวนใกล้เคียงกัน สรุปได้ว่ายังต้องมีการปรับปรุงการบริการทุกด้านในอัตราที่พอ ๆ กัน